Europeiska unionens
officiella tidning

SV
L-serien

2024/3011

18.12.2024

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2024/3011

av den 27 november 2024

om överföring av straffrättsliga förfaranden

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 82.1 andra stycket b och d,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([1]),

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([2]), och

av följande skäl:

(1) Unionen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

(2) I Haagprogrammet för stärkt frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen ([3]) anges att medlemsstaterna ska överväga möjligheterna att koncentrera lagföringen i gränsöverskridande multilaterala mål till en medlemsstat för att öka effektiviteten i lagföringen samtidigt som korrekt rättskipning garanteras.

(3) I åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål ([4]) efterlyses ett instrument som gör det möjligt att överföra lagföring till andra medlemsstater.

(4) Det är nödvändigt att vidareutveckla det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna för att gagna en effektiv och korrekt rättskipning i brottmål inom det gemensamma området med frihet, säkerhet och rättvisa och för att säkerställa att den bäst lämpade medlemsstaten utreder eller lagför ett brott. Gemensamma regler i medlemsstaterna om överföring av straffrättsliga förfaranden skulle särskilt kunna bidra till att förhindra onödiga parallella straffrättsliga förfaranden i olika medlemsstater avseende samma sakförhållanden och samma person, vilka skulle kunna leda till att principen *ne bis in idem* åsidosätts. Sådana gemensamma regler skulle också kunna minska antalet parallella straffrättsliga förfaranden avseende samma sakförhållanden eller samma person som genomförs i olika medlemsstater. Sådana gemensamma regler syftar också till att säkerställa att en överföring av ett straffrättsligt förfarande är möjlig om överlämnandet av en person för åtal enligt en europeisk arresteringsorder enligt rådets rambeslut 2002/584/RIF ([5]) försenas eller vägras, till exempel på grund av att parallella straffrättsliga förfaranden för samma brott pågår i en annan medlemsstat, för att undvika straffrihet för den person som ska lagföras.

(5) Gemensamma regler om överföring av straffrättsliga förfaranden är också nödvändiga för att bekämpa gränsöverskridande brottslighet på ett effektivt sätt, vilket är särskilt viktigt när det gäller brott som begås av kriminella organisationer, till exempel narkotikahandel, smuggling av migranter, människohandel, olaglig handel med skjutvapen, miljöbrott, it-brottslighet och penningtvätt. Lagföring av kriminella organisationer som är verksamma i flera medlemsstater kan skapa stora svårigheter för de berörda myndigheterna. Överföring av straffrättsliga förfaranden är ett viktigt verktyg som skulle stärka kampen mot kriminella organisationer som är verksamma i unionen.

([1]) EUT C, C/2023/869, 8.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/869/oj.
([2]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 23 april 2024 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 5 november 2024.
([3]) EUT C 53, 3.3.2005, s. 1.
([4]) EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.
([5]) Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002, s. 1).

(6) För att i samband med överföring av straffrättsliga förfaranden säkerställa ett effektivt samarbete mellan ansökande myndigheter och anmodade myndigheter bör regler om sådan överföring fastställas genom en rättsligt bindande och direkt tillämplig unionsakt.

(7) Denna förordning bör vara tillämplig på alla ansökningar om överföring som utfärdas inom ramen för straffrättsliga förfaranden.

(8) Rådets rambeslut 2009/948/RIF ([6]) syftar till att förhindra situationer där samma person är föremål för parallella straffrättsliga förfaranden i olika medlemsstater avseende samma sakförhållanden, vilket skulle kunna leda till slutliga avgöranden i två eller flera medlemsstater. Genom det rambeslutet införs därför ett förfarande för direkta samråd mellan de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter i syfte att uppnå samförstånd om en effektiv lösning för att undvika de negativa följder som uppkommer av sådana parallella förfaranden och tids- och resursslöseri för dessa behöriga myndigheter. Om dessa behöriga myndigheter, efter samråd i enlighet med det rambeslutet, beslutar att koncentrera förfarandena till en medlemsstat genom överföring av straffrättsliga förfaranden, bör sådana överföringar utföras i enlighet med denna förordning.

(9) Andra rättsakter på det straffrättsliga området, särskilt sådana som rör särskilda brottstyper, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 ([7]) och rådets rambeslut 2002/475/RIF ([8]) och 2008/841/RIF ([9]), innehåller bestämmelser som hänvisar till de faktorer som ska beaktas i syfte att centralisera de straffrättsliga förfarandena till en enda medlemsstat i händelse av att mer än en medlemsstat med giltig verkan kan lagföra på grundval av samma sakförhållanden. Om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, efter samarbete i enlighet med dessa rättsakter, beslutar att centralisera de straffrättsliga förfarandena till en enda medlemsstat genom överföring av straffrättsliga förfaranden, bör sådana överföringar utföras i enlighet med denna förordning.

(10) Det har antagits flera unionsrättsakter om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar och straffrättsliga avgöranden, särskilt rådets rambeslut 2005/214/RIF ([10]), 2008/909/RIF ([11]) och 2008/947/RIF ([12]). Denna förordning kompletterar dessa rambeslut och påverkar inte deras tillämpning.

(11) Denna förordning påverkar inte spontant informationsutbyte som regleras av andra unionsrättsakter.

(12) Denna förordning är inte tillämplig på beslut om omtilldelning, sammanslagning eller uppdelning av mål med avseende på vilka Europeiska åklagarmyndigheten har utövat sin behörighet i enlighet med rådets förordning (EU) 2017/1939 ([13]).

(13) Vid tillämpning av denna förordning bör medlemsstaterna utse sina behöriga myndigheter på ett sätt som främjar principen om direkta kontakter mellan dessa myndigheter.

(14) I enlighet med denna förordning och för att underlätta en effektiv tillämpning av den i hela unionen bör en annan myndighet, i händelse av att strukturen i de interna rättssystemen i medlemsstater med traditioner som grundar sig på common law inte ger domstolarna och åklagarna möjlighet att vidta åtgärder som är underordnade beslutet att bifalla eller avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, kunna vidta sådana underordnade åtgärder, förutsatt att den har behörighet att vidta åtgärder i straffrättsliga förfaranden. Deltagandet av en sådan behörig myndighet bör inte på något sätt påverka det beslut som uteslutande ska fattas av en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare om huruvida en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska bifallas eller avslås och som ofrånkomligen bör inbegripa dess bedömning av skälen för avslag enligt denna

([6]) Rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden (EUT L 328, 15.12.2009, s. 42).
([7]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 av den 15 mars 2017 om bekämpande av terrorism, om ersättande av rådets rambeslut 2002/475/RIF och om ändring av rådets beslut 2005/671/RIF (EUT L 88, 31.3.2017, s. 6).
([8]) Rådets rambeslut 2002/475/RIF av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism (EGT L 164, 22.6.2002, s. 3).
([9]) Rådets rambeslut 2008/841/RIF av den 24 oktober 2008 om kampen mot organiserad brottslighet (EUT L 300, 11.11.2008, s. 42).
([10]) Rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff (EUT L 76, 22.3.2005, s. 16).
([11]) Rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 5.12.2008, s. 27).
([12]) Rådets rambeslut 2008/947/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på domar och övervakningsbeslut i syfte att övervaka alternativa påföljder och övervakningsåtgärder (EUT L 337, 16.12.2008, s. 102).
([13]) Rådets förordning (EU) 2017/1939 av den 12 oktober 2017 om genomförande av fördjupat samarbete om inrättande av Europeiska åklagarmyndigheten (EUT L 283, 31.10.2017, s. 1).

förordning. Deltagandet av varje annan behörig myndighet är endast avsett att underlätta ett sådant rättsligt beslutsfattande och en effektiv tillämpning av denna förordning.

(15) Om det är nödvändigt på grund av strukturen i medlemsstaternas interna rättssystem, bör det vara möjligt för medlemsstaterna att utse en eller flera centrala myndigheter med ansvar för administrationen av överföringen och mottagandet av ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande, samt för övrig officiell korrespondens i samband med sådana ansökningar. Sådana centrala myndigheter skulle också kunna tillhandahålla administrativt stöd och ha samordnande och stödjande roller för att på så sätt underlätta och främja bifallandet av ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande.

(16) Enligt vissa unionsrättsakter krävs det redan att medlemsstaterna vidtar nödvändiga åtgärder för att fastställa behörighet med avseende på specifika brott, såsom brott med anknytning till terroristverksamhet enligt direktiv (EU) 2017/541 eller förfalskning av euron enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/62/EU ([14]), i fall där överlämnande av en person vägras.

(17) För att säkerställa att det är möjligt att överföra straffrättsliga förfaranden i enlighet med denna förordning när så krävs för en effektiv och korrekt rättskipning och för ett effektivt skydd av de misstänktas, de tilltalades och brottsoffrens grundläggande rättigheter enligt unionsrätten, bör det i denna förordning föreskrivas behörighet i särskilda fall så att den anmodade staten kan utöva behörighet med avseende på de brott på vilka den ansökande statens nationella rätt är tillämplig. Den anmodade staten bör ha behörighet med avseende på de brott för vilka överföringen av det straffrättsliga förfarandet begärs, närhelst den medlemsstaten anses vara bäst lämpad att lagföra det ifrågavarande brottet. Bestämmelserna om behörighet i denna förordning bör inte hindra medlemsstaterna från att anta nationella åtgärder för att säkerställa att de kan utöva behörighet i de särskilda fall som föreskrivs i denna förordning.

(18) Utöver den behörighet som redan föreskrivs i den anmodade statens nationella rätt bör behörighet fastställas på grundval av särskilda skäl som anges i denna förordning, närhelst den medlemsstaten anses vara bäst lämpad att lagföra. Den anmodade staten bör ha behörighet i situationer där den anmodade staten vägrar att överlämna en misstänkt eller tilltalad som är föremål för en europeisk arresteringsorder och som uppehåller sig i den anmodade staten och är medborgare eller bosatt i den staten, om en sådan vägran grundar sig på de särskilda skäl som anges i denna förordning. Behörighet bör till exempel fastställas om överlämnande vägras på grundval av artikel 4.7 b i rambeslut 2002/584/RIF, som är tillämplig i situationer där brott har begåtts utanför den utfärdande medlemsstatens territorium och åtal enligt den verkställande medlemsstatens nationella rätt inte är tillåtet för sådana brott, när de begåtts utanför den verkställande statens territorium. Den bestämmelsen kan tillämpas i situationer där ett brott begås på en annan medlemsstats eller ett tredjelands territorium av medborgare i andra medlemsstater eller tredjelandsmedborgare och den misstänkte eller tilltalade är bosatt i den anmodade staten. Detta är särskilt viktigt när det gäller allvarliga brott mot världssamfundets grundläggande värden, såsom krigsförbrytelser eller folkmord, där en risk för straffrihet kan uppstå på grund av att verkställandet av en europeisk arresteringsorder vägras på grundval av artikel 4.7 b i rambeslut 2002/584/RIF. Den anmodade staten bör också ha behörighet om brottet får verkningar eller orsakar skada främst i den anmodade staten. Skada bör beaktas förutsatt att den är ett av brottsrekvisiten, i enlighet med den anmodade statens nationella rätt. Den anmodade staten bör också ha behörighet när straffrättsliga förfaranden redan pågår i den staten mot samma misstänkta eller tilltalade person med avseende på andra sakförhållanden, så att den personens samlade påstådda brottsliga gärningar kan prövas i en enda jurisdiktion, eller när straffrättsliga förfaranden pågår i den staten mot andra personer avseende samma, delvis samma eller relaterade sakförhållanden, vilket kan vara av särskild relevans när det gäller att koncentrera utredningen och lagföringen av en kriminell organisation till en medlemsstat. I båda fallen bör den misstänkte eller tilltalade i det straffrättsliga förfarande som överförs vara medborgare eller bosatt i den anmodade staten.

(19) För att uppfylla syftet med denna förordning och förhindra behörighetskonflikter, med särskilt beaktande av de medlemsstater vars rättssystem baseras på principen om obligatorisk lagföring och de medlemsstater där obligatorisk lagföring endast gäller för vissa brott, bör den ansökande staten, när den ansöker om en överföring av ett straffrättsligt förfarande, kunna avsäga sig lagföringen av den berörda personen med avseende på det brott för vilket överföringen begärs. Denna förordning bör därför medge att de behöriga myndigheterna i den ansökande

([14]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/62/EU av den 15 maj 2014 om straffrättsligt skydd av euron och andra valutor mot penningförfalskning och om ersättande av rådets rambeslut 2000/383/RIF (EUT L 151, 21.5.2014, s. 1).

staten avsäger sig, vilandeförklarar eller avbryter de straffrättsliga förfaranden som anhängiggjorts vid dem till förmån för den medlemsstat som har bättre förutsättningar för lagföring, även om dessa myndigheter i enlighet med nationell rätt skulle vara skyldiga att lagföra. Detta bör inte påverka tillämpningen av de bestämmelser om effekter av överföring av ett straffrättsligt förfarande i den ansökande staten som fastställs i denna förordning.

(20) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*) och i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

(21) Denna förordning påverkar inte processuella rättigheter som följer av stadgan eller av andra unionsrättsakter, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU ([15]), 2012/13/EU ([16]), 2013/48/EU ([17]), (EU) 2016/343 ([18]), (EU) 2016/800 ([19]) och (EU) 2016/1919 ([20]), för de medlemsstater som är bundna av dem. Den ansökande myndigheten bör i synnerhet säkerställa att dessa rättigheter enligt unionsrätten och nationell rätt respekteras när den ansöker om överföring av ett straffrättsligt förfarande enligt denna förordning.

(22) Medlemsstaterna bör säkerställa att sårbara personers behov beaktas vid tillämpningen av denna förordning. I enlighet med kommissionens rekommendation av den 27 november 2013 om processuella garantier för sårbara misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden ([21]) bör sårbara misstänkta eller sårbara tilltalade förstås som alla misstänkta eller tilltalade som på grund av ålder, psykiskt eller fysiskt tillstånd eller eventuellt funktionshinder inte kan förstå eller delta effektivt i straffrättsliga förfaranden.

(23) På samma sätt bör medlemsstaterna vid tillämpningen av denna förordning säkerställa att de processuella rättigheterna för misstänkta och tilltalade som är frihetsberövade före rättegång beaktas, och i förekommande fall ta hänsyn till kommissionens rekommendation (EU) 2023/681 ([22]).

(24) En ansökande myndighet bör kunna ansöka om överföring av straffrättsliga förfaranden antingen på eget initiativ – oberoende av om detta sker efter samråd med en anmodad myndighet eller inte – eller på förslag av en misstänkt eller tilltalad eller på förslag av ett brottsoffer. Denna förordning bör inte medföra någon skyldighet att ansöka om överföring av eller att överföra straffrättsliga förfaranden. Vid övervägandet av huruvida en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör utfärdas, bör den ansökande myndigheten bedöma om en sådan överföring skulle gagna målet om en effektiv och korrekt rättskipning, bland annat om den är proportionell och lämplig för det berörda förfarandet. Denna bedömning bör göras från fall till fall för att fastställa vilken medlemsstat som är bäst lämpad att lagföra brottet i fråga.

(25) Vid bedömningen av huruvida en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande är berättigad bör den ansökande myndigheten beakta flera kriterier, vars prioritet och vikt bör baseras på omständigheterna och sakfrågan i varje enskilt fall. Alla relevanta faktorer bör beaktas i rättskipningens intresse. Om brottet till exempel helt eller delvis har begåtts på den anmodade statens territorium, eller om merparten av de effekter eller en betydande del av den skada som brottet orsakat, i de fall där dessa effekter eller denna skada utgör en del av brottsrekvisiten, har uppstått på den anmodade statens territorium, bör den staten kunna anses ha bättre förutsättningar att lagföra, med tanke på att den bevisning som ska samlas in, såsom vittnesmål, förhör med brottsoffer eller sakkunnigutlåtanden, finns tillgänglig i den anmodade staten och därmed lättare kan inhämtas om det straffrättsliga förfarandet överförs. Dessutom skulle inledandet av ett senare skadeståndsförfarande i den anmodade staten underlättas om även det

([15]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 280, 26.10.2010, s. 1).
([16]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden (EUT L 142, 1.6.2012, s. 1).
([17]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet (EUT L 294, 6.11.2013, s. 1).
([18]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 av den 9 mars 2016 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumtionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden (EUT L 65, 11.3.2016, s. 1).
([19]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/800 av den 11 maj 2016 om rättssäkerhetsgarantier för barn som är misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden (EUT L 132, 21.5.2016, s. 1).
([20]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1919 av den 26 oktober 2016 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder (EUT L 297, 4.11.2016, s. 1).
([21]) EUT C 378, 24.12.2013, s. 8.
([22]) Kommissionens rekommendation (EU) 2023/681 av den 8 december 2022 om processuella rättigheter för misstänkta och tilltalade som är frihetsberövade före rättegång och om materiella förhållanden vid frihetsberövande (EUT L 86, 24.3.2023, s. 44).

underliggande förfarandet för fastställande av straffrättsligt ansvar genomfördes i samma medlemsstat. Om merparten av bevisningen finns i den anmodade staten kan på samma sätt en överföring av det straffrättsliga förfarandet underlätta insamlingen och den efterföljande tillåtligheten av den bevisning som inhämtats i enlighet med den anmodade statens nationella rätt.

(26) Om en eller flera misstänkta eller tilltalade är medborgare eller bosatta i den anmodade staten kan en överföring av ett straffrättsligt förfarande vara motiverad för att säkerställa den misstänktes eller tilltalades rätt att närvara vid rättegången, i enlighet med direktiv (EU) 2016/343. Om ett eller flera av brottsoffren är medborgare eller bosatta i den anmodade staten kan en överföring av ett straffrättsligt förfarande på samma sätt vara motiverad för att göra det lättare för brottsoffren att delta i det straffrättsliga förfarandet och faktiskt höras som vittnen under förfarandet. I fall där överlämnande av en misstänkt eller tilltalad som är föremål för en europeisk arresteringsorder vägras i den anmodade staten av de skäl som anges i denna förordning, kan en överföring också vara motiverad om personen uppehåller sig i den anmodade staten utan att vara medborgare eller bosatt i den staten.

(27) Det ankommer på den ansökande myndigheten att, på grundval av det material som den har tillgång till, bedöma om det finns rimliga skäl att anta att den misstänkte, den tilltalade eller brottsoffret är bosatt i den anmodade staten. Om endast begränsad information finns tillgänglig bör en sådan bedömning också kunna bli föremål för samråd mellan den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten för att bekräfta den misstänktes, den tilltalades eller brottsoffrets bosättning i den anmodade staten. Vid denna bedömning kan olika objektiva omständigheter som kan tyda på att den berörda personen har etablerat varaktigt centrum för sina intressen i en viss medlemsstat, eller har för avsikt att göra det, vara relevanta. Rimliga skäl att anta att en person är bosatt i den anmodade staten kan särskilt föreligga om en person är registrerad som bosatt i den anmodade staten genom att inneha ett identitetskort eller ett uppehållstillstånd eller genom att vara registrerad i ett officiellt bosättningsregister. Om personen i fråga inte är registrerad i den anmodade staten, skulle bosättningsorten kunna indikeras av att vederbörande har uttryckt sin avsikt att bosätta sig i den medlemsstaten eller, efter en stadigvarande vistelse i den medlemsstaten, har fått en sådan anknytning till denna som kan jämställas med sådan anknytning som följer av formell bosättning i den medlemsstaten. För att avgöra huruvida det i en konkret situation föreligger tillräcklig anknytning mellan den berörda personen och den anmodade staten som ger rimliga skäl att anta att den berörda personen är bosatt i den medlemsstaten, är det nödvändigt att ta hänsyn till olika objektiva omständigheter som kännetecknar den personens situation, däribland längden på, arten av och villkoren för personens vistelse i den anmodade staten eller de familjeband eller ekonomiska band som personen har till den anmodade staten. Ett registrerat fordon, ett bankkonto, det faktum att personens vistelse i den anmodade staten var oavbruten eller andra objektiva faktorer kan vara av betydelse för att fastställa att det finns rimliga skäl att anta att den berörda personen är bosatt i den anmodade staten. Ett kort besök, en semestervistelse, även i en semesterbostad, eller en liknande vistelse i den anmodade staten utan någon ytterligare väsentlig anknytning räcker inte för att fastställa bosättning i den medlemsstaten.

(28) En överföring av ett straffrättsligt förfarande kan också vara motiverad om ett straffrättsligt förfarande pågår i den anmodade staten avseende samma, delvis samma eller andra sakförhållanden mot den misstänkte eller tilltalade, eller om ett straffrättsligt förfarande pågår i den anmodade staten avseende samma, delvis samma eller relaterade sakförhållanden mot andra personer, till exempel vid lagföring av gränsöverskridande kriminella organisationer, där olika medtilltalade personer kan lagföras i olika medlemsstater. Om den misstänkte eller tilltalade avtjänar eller ska avtjäna ett straff som inbegriper frihetsberövande i den anmodade staten för ett annat brott, kan det dessutom vara motiverat att överföra ett straffrättsligt förfarande för att säkerställa den dömda personens rätt att närvara vid den rättegång för vilken överföring av det straffrättsliga förfarandet begärs, under tiden straffet avtjänas i den anmodade staten. De ansökande myndigheterna bör ta vederbörlig hänsyn till huruvida överföringen av ett straffrättsligt förfarande skulle kunna förbättra utsikterna för social återanpassning av den berörda personen om påföljden skulle verkställas i den anmodade staten. För det ändamålet kan hänsyn tas till personens band till den anmodade staten, till huruvida vederbörande anser dessa band vara av familjemässig natur samt till språklig, kulturell, social, ekonomisk eller annan anknytning. Dessutom når de behöriga myndigheterna ofta överenskommelser om att förfaranden ska koncentreras på grundval av vilken jurisdiktion som fastställs vara bäst lämpad. Sådana överenskommelser kan nås vid samordningsmöten inom Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust), som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1727 ([23]), vid bilaterala eller multilaterala möten utan intervention från Eurojust eller efter samråd enligt rambeslut 2009/948/RIF.

([23]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1727 av den 14 november 2018 om Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust), och om ersättning och upphävande av rådets beslut 2002/187/RIF (EUT L 295, 21.11.2018, s. 138).

(29) Innan den ansökande myndigheten överväger överföring av straffrättsliga förfaranden enbart på grund av att merparten av bevisningen finns i den anmodade staten uppmuntras den att beakta möjligheten att inhämta bevisning från andra medlemsstater genom befintliga instrument för ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU ([24]), för de medlemsstater som är bundna av det direktivet, och för ömsesidig rättslig hjälp.

(30) Misstänkta, tilltalade eller brottsoffer bör kunna föreslå att straffrättsliga förfaranden som rör dem överförs till en annan medlemsstat. Misstänkta, tilltalade eller brottsoffer bör kunna lägga fram ett sådant förslag för de behöriga myndigheterna antingen i den ansökande staten eller i den anmodade staten om de anser att det finns skäl som motiverar en överföring av ett straffrättsligt förfarande i rättskipningens intresse. Till exempel kan ett sådant förslag läggas fram i den ansökande staten av misstänkta, tilltalade eller brottsoffer som är medvetna om att det pågår straffrättsliga förfaranden i den anmodade staten avseende samma, delvis samma eller andra sakförhållanden mot samma misstänkta eller tilltalade eller avseende samma, delvis samma eller relaterade sakförhållanden mot andra personer. Ett sådant förslag kan läggas fram i den anmodade staten till exempel om misstänkta, tilltalade eller brottsoffer är bosatta eller medborgare i den staten eller är medvetna om att förfaranden har inletts avseende samma, delvis samma eller andra sakförhållanden mot samma misstänkta eller tilltalade. Trots att ett sådant förslag bör beaktas och dokumenteras, bör det inte medföra någon skyldighet för den ansökande myndigheten eller den anmodade myndigheten att ansöka om överföring av eller att överföra straffrättsliga förfaranden eller att samråda med myndigheten i en annan medlemsstat i detta syfte. Om någon av dessa myndigheter får kännedom om parallella straffrättsliga förfaranden på grundval av ett förslag om överföring av straffrättsliga förfaranden från en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer, eller en advokat på deras vägnar, är den skyldig att samråda med den andra myndigheten i enlighet med rambeslut 2009/948/RIF.

(31) Den ansökande myndigheten bör så snart som möjligt informera den misstänkte eller tilltalade om avsikten att utfärda en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande och bör ge denna person möjlighet att yttra sig, inbegripet om aspekter som rör reparativ rättvisa, i enlighet med tillämplig nationell rätt, så att myndigheterna kan ta hänsyn till den personens berättigade intressen innan de utfärdar en ansökan om överföring. Det är viktigt att sådan information ges skriftligen. Informationen bör också kunna ges muntligen, förutsatt att en uppgift om att informationen har lämnats registreras i enlighet med dokumentationsförfarandet enligt nationell rätt. Informationen bör kunna lämnas med hjälp av standardformulär. Om den ansökande myndigheten, till exempel på grund av den misstänktes eller tilltalades ålder eller fysiska eller psykiska tillstånd, anser det nödvändigt bör den personens juridiska ombud, om sådant finns, ges tillfälle att yttra sig. Vid bedömningen av den misstänktes eller tilltalades berättigade intresse av att bli informerad om avsikten att utfärda en ansökan om överföring bör den ansökande myndigheten beakta behovet av att säkerställa utredningssekretess eller risken för att utredningen mot den personen påverkas negativt, till exempel när det är nödvändigt för att skydda ett viktigt allmänintresse, bland annat i fall där sådan information skulle kunna påverka pågående hemliga utredningar negativt eller allvarligt skada den nationella säkerheten i den medlemsstat där det straffrättsliga förfarandet inleds. Om den ansökande myndigheten trots rimliga ansträngningar inte kan lokalisera eller nå den misstänkte eller tilltalade, bör skyldigheten att informera personen gälla från och med den tidpunkt då den misstänkte eller tilltalade kunnat lokaliseras eller nås.

(32) Brottsoffers rättigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU ([25]), inbegripet rätten till information, bör beaktas vid tillämpningen av denna förordning. Denna förordning bör inte tolkas som att den hindrar medlemsstater från att bevilja brottsoffer mer omfattande rättigheter enligt nationell rätt än de som fastställs i unionsrätten.

(33) När den ansökande myndigheten fattar beslut avseende ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör den ta vederbörlig hänsyn till brottsoffrens berättigade intressen, inbegripet skyddet av dem och aspekter som rör reparativ rättvisa, och bedöma om överföringen av det straffrättsliga förfarandet skulle kunna vara till skada för brottsoffrens möjligheter att faktiskt utöva sina rättigheter i det berörda straffrättsliga förfarandet. Denna bedömning kan till exempel omfatta övervägande av möjligheten och arrangemangen för brottsoffer att lämna sin utsaga under rättegången i den anmodade staten om denna inte är den medlemsstat där de är bosatta. Dessutom bör man överväga brottsoffers möjlighet att inhämta och lägga fram bevisning, till exempel från vittnen och sakkunniga, att begära ersättning eller komma i åtnjutande av vittnesskyddsprogram eller program för reparativ rättvisa i den

([24]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/41/EU av den 3 april 2014 om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området (EUT L 130, 1.5.2014, s. 1).

([25]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF (EUT L 315, 14.11.2012, s. 57).

anmodade staten. Brottsoffrens rätt till ersättning bör inte påverkas negativt av överföringen av det straffrättsliga förfarandet. Denna förordning påverkar inte regler om ersättning och återställande av egendom till brottsoffer i nationella förfaranden.

(34) Om det är nödvändigt att säkerställa att det skydd som ges till brottsoffret i den ansökande staten fortsätter i den anmodade staten, bör de behöriga myndigheterna i den ansökande staten överväga att utfärda en europeisk skyddsorder i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 ([26]) eller Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU ([27]), för de medlemsstater som är bundna av det direktivet.

(35) När den ansökande myndigheten avser att utfärda en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör den så snart som möjligt informera brottsoffer som är bosatta eller, om det rör sig om juridiska personer, som är etablerade i den ansökande staten och som erhåller information om det straffrättsliga förfarandet i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2012/29/EU, såsom den har genomförts i nationell rätt, eller, om det gäller juridiska personer, som erhåller sådan information i enlighet med nationell rätt. Den ansökande myndigheten bör ge dessa personer möjlighet att yttra sig, i enlighet med tillämplig nationell rätt, så att myndigheterna kan ta hänsyn till deras berättigade intressen innan de utfärdar en ansökan om överföring. Det är viktigt att sådan information ges skriftligen. Informationen bör också kunna ges muntligen, förutsatt att en uppgift om att informationen har lämnats registreras i enlighet med dokumentationsförfarandet enligt nationell rätt. Informationen bör kunna tillhandahållas med hjälp av standardformulär eller, om ett exceptionellt stort antal brottsoffer ska informeras, via andra metoder för allmän information till allmänheten, till exempel i särskilda instrument för offentliggörande online som är tillgängliga för rättsliga myndigheter enligt nationell rätt. Om den ansökande myndigheten, till exempel på grund av det berörda brottsoffrets ålder eller fysiska eller psykiska tillstånd, anser det nödvändigt bör vederbörandes juridiska ombud, om sådant finns, ges tillfälle att yttra sig. Vid bedömningen av brottsoffrens berättigade intresse av att bli informerade om avsikten att utfärda en ansökan om överföring bör den ansökande myndigheten beakta behovet av att säkerställa utredningssekretess eller risken för att utredningen påverkas negativt, till exempel i fall där sådan information skulle kunna påverka pågående hemliga utredningar negativt eller allvarligt skada den nationella säkerheten i den ansökande staten.

(36) Standardformulär bör också kunna användas i vissa situationer som föreskrivs i denna förordning för att göra det lättare för den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten att bistå varandra för att informera den misstänkte, den tilltalade eller brottsoffret och för att inhämta deras yttrande över avsikten att utfärda en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Möjligheten att använda sådana standardformulär bör inte utesluta möjligheten för den ansökande myndigheten eller den anmodade myndigheten att direkt delge misstänkta, tilltalade eller brottsoffer information.

(37) En korrekt tillämpning av denna förordning förutsätter kommunikation mellan den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten, som bör uppmuntras att samråda med varandra närhelst det är lämpligt för att underlätta en smidig och effektiv tillämpning av denna förordning, antingen direkt eller, när så är lämpligt, via Eurojust.

(38) Den ansökande myndigheten bör kunna samråda med den anmodade myndigheten innan den utfärdar en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande när detta är nödvändigt, särskilt för att avgöra om överföringen av det straffrättsliga förfarandet skulle gagna en effektiv och korrekt rättskipning, bland annat om den är proportionell och lämplig med avseende på det berörda förfarandet, samt om den anmodade myndigheten sannolikt kommer att åberopa något av skälen för avslag enligt denna förordning.

(39) När den ansökande myndigheten översänder en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör den tillhandahålla korrekt och tydlig information om de omständigheter och villkor som ligger till grund för ansökan samt annan stödjande dokumentation, så att den anmodade myndigheten kan fatta ett välgrundat beslut avseende ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet. Den ansökande myndigheten bör översätta det ifyllda ansökningsformuläret och, i syfte att minska översättningskostnaderna och översättningstiden, åtminstone de väsentliga delarna av all skriftlig stödjande dokumentation eller information till ett officiellt språk i den anmodade staten eller ett annat språk som godtagits av den staten i enlighet med denna förordning. Med de väsentliga delarna av de berörda handlingarna avses de utdrag som framstår som nödvändiga för att den anmodade myndigheten ska kunna fatta ett välgrundat beslut avseende ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande.

(40) Så länge den anmodade myndigheten inte har fattat ett beslut om att bifalla eller avslå en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör den ansökande myndigheten kunna återkalla ansökan om överföring, till exempel om den får kännedom om ytterligare omständigheter som gör att överföringen inte längre framstår som motiverad.

([26]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 606/2013 av den 12 juni 2013 om ömsesidigt erkännande av skyddsåtgärder i civilrättsliga frågor (EUT L 181, 29.6.2013, s. 4).

([27]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/99/EU av den 13 december 2011 om den europeiska skyddsordern (EUT L 338, 21.12.2011, s. 2).

Information om återkallelsen av ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör omedelbart lämnas till den anmodade myndigheten och bör meddelas de misstänkta eller tilltalade och brottsoffren, beroende på vad som är relevant.

(41) Den anmodade myndigheten bör utan onödigt dröjsmål och i alla händelser senast 60 dagar efter mottagandet av ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande underrätta den ansökande myndigheten om sitt beslut om huruvida ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet bifalls eller avslås. I särskilda fall, när det inte är möjligt för den anmodade myndigheten att iaktta denna tidsfrist, till exempel om den anser att det krävs ytterligare information, bör det vara möjligt att förlänga tidsfristen endast med högst 30 dagar, för att undvika alltför stora förseningar. När den anmodade myndigheten bifaller ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, bör den fatta ett vederbörligen motiverat beslut. Om den anmodade myndigheten avslår ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, bör den informera den ansökande myndigheten om skälen för avslaget. I detta avseende är det tillräckligt för den anmodade myndigheten att lämna kortfattad information om det eller de relevanta skälen för avslaget.

(42) Om den anmodade myndigheten har bifallit en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör den ansökande myndigheten utan onödigt dröjsmål till den anmodade myndigheten översända original eller bestyrkta kopior av alla handlingar i ärendeakten, eller åtminstone relevanta delar av dem, samt en översättning av dem. Så snart det nationella förfarandet har avbrutits bör den ansökande myndigheten utan onödigt dröjsmål översända alla återstående relevanta delar av ärendeakten i original eller i bestyrkt kopia, inbegripet relevant fysisk bevisning som exempelvis föremål som hör samman med brottet eller blod- eller DNA-prov, till den anmodade myndigheten. Originalhandlingar bör endast översändas på begäran av den anmodade myndigheten, till exempel om det finns ett behov av att granska en handling för kriminaltekniska ändamål. Förutsatt att originalhandlingarna i ärendeakten och den fysiska bevisningen inte längre behövs i den anmodade staten, bör de återlämnas till den ansökande staten på dess begäran, till exempel om sådana handlingar eller sådan fysisk bevisning behövs för en annan brottsutredning. Om den ansökande staten på begäran av den anmodade staten anger att den inte har för avsikt att återta originalhandlingarna i ärendeakten eller den fysiska bevisningen när denna inte längre behövs eller när förfarandena har avslutats, bör den anmodade staten i enlighet med sin nationella rätt kunna besluta hur den återstående bevisningen ska hanteras, inbegripet huruvida den ska bevaras eller förstöras. När en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande har bifallits och för att underlätta en effektiv överföring, bör den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten kunna samråda med varandra för att fastställa vilka nödvändiga handlingar, eller delar därav, som ska översändas och vid behov översättas. Det är emellertid viktigt att ett beslut att endast översända delar av handlingarna är välavvägt och grundar sig på en noggrann bedömning av handlingarna i fråga för att säkerställa ett rättvist förfarande.

(43) En ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör inte avslås av andra skäl än de som anges i denna förordning. För att ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska kunna bifallas bör lagföring på grundval av de sakförhållanden som ligger till grund för det straffrättsliga förfarande som överföringen gäller vara möjlig i den anmodade staten. Den anmodade myndigheten bör avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande om den gärning för vilken överföring begärs inte är ett brott i den anmodade staten eller om den anmodade staten inte har behörighet med avseende på det brottet, såvida den inte utövar behörighet enligt denna förordning. Den anmodade myndigheten bör också avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande om villkoren för lagföring av brottet i den anmodade staten inte är uppfyllda. Detta kan till exempel vara fallet om en anmälan från brottsoffret, som är nödvändig för att lagföra brottet i den anmodade staten, inte har lämnats in i tid, eller om det på grund av den misstänktes eller tilltalades död eller mentala sjukdom har blivit omöjligt att lagföra enligt den anmodade statens nationella rätt. Vidare bör den anmodade myndigheten avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande om det föreligger andra hinder för lagföring i den anmodade staten. Den anmodade myndigheten bör kunna avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande om den misstänkte eller tilltalade åtnjuter privilegier eller immunitet i enlighet med den anmodade statens nationella rätt, som till exempel kan avse vissa kategorier av personer, såsom diplomater, eller särskilt skyddade förhållanden, såsom rätten till förtrolig kommunikation mellan advokat och klient, eller om den anmodade myndigheten anser att en sådan överföring inte är motiverad med hänsyn till intresset av en effektiv och korrekt rättskipning, till exempel på grund av att inget av kriterierna för ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande är uppfyllt, eller om ansökningsformuläret för överföring av ett straffrättsligt förfarande är ofullständigt eller uppenbarligen behäftat med fel och inte har fyllts i eller korrigerats av den ansökande myndigheten, med följden att den anmodade myndigheten inte har tillgång till de uppgifter som krävs för att bedöma ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet. Den anmodade myndigheten bör också kunna avslå ansökan om gärningen inte utgör ett brott på den plats där den begicks och den anmodade staten inte har ursprunglig behörighet att utreda och lagföra ett sådant brott. Detta skäl för avslag tar hänsyn till territorialitetsprincipen, som innebär att den anmodade staten bör kunna avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande i fall då det påstådda brottet, som begås utanför den ansökande statens territorium, inte utgör ett brott på den plats där det begicks och lagföring enligt den anmodade statens nationella rätt inte är tillåten för sådana brott när de begåtts utanför dess territorium. I denna förordning avses med *ursprunglig behörighet* den behörighet som redan föreskrivs i nationell rätt och som inte följer av denna förordning.

(44) Principen *ne bis in idem*, som fastställs i artiklarna 54–58 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 ([28]) och i artikel 50 i stadgan och som den tolkats av Europeiska unionens domstol, är en grundläggande straffrättslig princip, enligt vilken en tilltalad inte bör lagföras eller straffas på nytt i ett straffrättsligt förfarande för ett brott för vilket denna tilltalade redan har frikänts eller fällts till ansvar. Den anmodade myndigheten bör därför avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande om ett övertagande skulle strida mot denna princip.

(45) Vid prövningen av om en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska bifallas eller avslås bör den anmodade myndigheten bedöma om en sådan överföring skulle gagna målet om en effektiv och korrekt rättskipning. Denna bedömning bör göras från fall till fall för att fastställa vilken medlemsstat som är bäst lämpad att lagföra brottet i fråga. Den anmodade myndigheten bör därvid ha ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. En sådan bedömning bör endast omfatta relevanta omständigheter i ärendet, inbegripet om det vid första påseendet förefaller som att brottet inte helt eller delvis har begåtts på den anmodade statens territorium, att merparten av de effekter eller en betydande del av den skada som utgör en del av brottsrekvisiten inte har uppstått på den statens territorium, och att den misstänkte eller tilltalade inte är medborgare eller bosatt i den staten. Brottsoffrets, vittnets eller annan berörd persons personliga, materiella eller familjemässiga situation bör inte i sig vara avgörande för bedömningen av huruvida överföringen av ett straffrättsligt förfarande skulle gagna målet om en effektiv och korrekt rättskipning.

(46) Innan den anmodade myndigheten beslutar att avslå en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande på grundval av något av skälen för avslag, bör den vid behov samråda med den ansökande myndigheten i syfte att erhålla all nödvändig ytterligare information.

(47) Den anmodade staten bör säkerställa att misstänkta, tilltalade och brottsoffer har tillgång till ett effektivt rättsmedel mot beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, i enlighet med artikel 47 i stadgan och de förfaranden som är tillämpliga enligt nationell rätt, närhelst deras rättigheter påverkas negativt vid tillämpningen av denna förordning. Omprövning av beslutet om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör uteslutande grunda sig på de kriterier som fastställs i de skäl för avslag som anges i denna förordning. Vid bedömningen av huruvida det straffrättsliga förfarandet bör överföras bör hänsyn tas till samtliga omständigheter som är relevanta för prövningen av dessa kriterier. Denna bedömning kan ofta omfatta inte bara en avvägning mellan intressena hos eller rättigheterna för enskilda personer vars rättigheter kan påverkas, utan även ett hänsynstagande till särdragen och de praktiska aspekterna av det straffrättsliga systemets funktion. Ett sådant rättsmedel bör inte påverka andra rättsmedel enligt nationell rätt.

(48) Den anmodade myndigheten bör ha ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när den ska ta ställning till om en överföring av ett straffrättsligt förfarande gagnar en effektiv och korrekt rättskipning och huruvida en ansökan om överföring bör avslås på grundval av något av de fakultativa skäl för avslag som fastställs i denna förordning. Prövningen av utövandet av ett sådant utrymme för skönsmässig bedömning bör begränsas till en bedömning av huruvida den anmodade myndigheten, när den fattade beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, uppenbart överskred gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning.

(49) Rättsmedlet kan leda till att beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande fastställs eller upphävs helt eller delvis. Om rättsmedlet är effektivt kommer det straffrättsliga förfarandet i princip att återgå till den ansökande staten. I vissa situationer kan domstolen emellertid också, i enlighet med sin nationella rätt, besluta att beslutet att bifalla överföring av ett straffrättsligt förfarande kan fastställas under förutsättning att vissa villkor eller ytterligare formaliteter uppfylls, till exempel villkoret att vissa uppgifter som saknas i ansökningsformuläret fylls i eller att ytterligare åtgärder vidtas för att verkställa överföringen, till exempel fortsatt vittnesskydd.

(50) Ett rättsmedel enligt denna förordning bör inte medföra någon omprövning av sakförhållandena i målet, såsom huruvida bevisningen är tillräcklig för att rättfärdiga att en utredning inleds eller fortsätter, huruvida omständigheterna i målet eller de subjektiva rekvisiten, såsom uppsåt eller grov oaktsamhet, har fastställts uppfylla tillämplig standard, eller angående bevisvärdet av redan insamlad bevisning eller trovärdigheten hos utsagor.

(51) För att garantera att rätten till rättsmedel kan utövas effektivt bör den anmodade staten säkerställa att misstänkta, tilltalade och brottsoffer har rätt att få tillgång till samtliga handlingar avseende överföringen av ett straffrättsligt förfarande som låg till grund för beslutet att bifalla en ansökan om överföring enligt denna förordning och som är nödvändiga för att på ett effektivt sätt kunna överklaga detta beslut. Rätten att få tillgång till dessa handlingar bör utövas i enlighet med förfarandena i den anmodade statens nationella rätt och kan begränsas om den skulle

([28]) Konvention om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (EGT L 239, 22.9.2000, s. 19).

undergräva utredningssekretessen eller på annat sätt påverka utredningen negativt eller inverka menligt på personers säkerhet. Varje vägran av sådan tillgång bör vägas mot de berörda personernas rättigheter, med beaktande av det straffrättsliga förfarandets olika skeden. Begränsningar av sådan tillgång bör tolkas restriktivt och i enlighet med rätten till en opartisk domstol enligt stadgan.

(52) Tidsfristen för den misstänkte, den tilltalade eller brottsoffret att använda ett effektivt rättsmedel bör vara högst 15 dagar från den dag då den berörda personen mottog det motiverade beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Situationer där den misstänkte, den tilltalade eller brottsoffret inte har identifierats vid tidpunkten för överföringen av det straffrättsliga förfarandet och där det motiverade beslutet därför inte kunde meddelas denna person vid den tidpunkten, bör omfattas av nationell rätt.

(53) Den anmodade myndighetens bifall av en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande bör leda till att det straffrättsliga förfarandet i den ansökande staten vilandeförklaras eller avbryts för att undvika överlappning av åtgärder i den ansökande staten och den anmodade staten. Detta bör emellertid inte påverka nödvändiga utredningsåtgärder eller andra processuella åtgärder, inbegripet nödvändiga brådskande åtgärder, som den ansökande staten kan komma att behöva vidta efter att ha mottagit underrättelse om den anmodande myndighetens bifall när så krävs för en effektiv och korrekt rättskipning. Begreppet *utredningsåtgärder eller andra processuella åtgärder* bör tolkas extensivt, så att det omfattar inte bara alla åtgärder för inhämtning av bevisning, utan även alla processhandlingar som innebär frihetsberövande före rättegång eller andra interimistiska åtgärder. För att säkerställa att det straffrättsliga förfarandet inte förlängs någon längre tid i den ansökande staten bör det straffrättsliga förfarandet i den ansökande staten vilandeförklaras eller avbrytas när de vidtagna utredningsåtgärderna eller andra processuella åtgärderna har slutförts eller inte längre är nödvändiga. Om ett rättsmedel med suspensiv verkan har åberopats i den anmodade staten bör det straffrättsliga förfarandet inte vilandeförklaras eller avbrytas i den ansökande staten förrän ett beslut om rättsmedlet har fattats i den anmodade staten.

(54) I fall där behörigheten för det straffrättsliga förfarandet uteslutande grundar sig på denna förordning och där en ansökan om överföring har mottagits och det ännu inte har fattats något beslut om huruvida ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska bifallas eller avslås, bör medlemsstaterna enligt sin nationella rätt kunna föreskriva en rättslig grund för att en misstänkt eller tilltalad som uppehåller sig i den anmodade staten tillfälligt ska kunna omhändertas eller för att den behöriga myndigheten i denna stat ska kunna anta andra interimistiska åtgärder. Sådant tillfälligt omhändertagande eller andra interimistiska åtgärder bör endast vidtas i enlighet med nationell rätt och endast om det är nödvändigt. Dessa tillfälliga omhändertaganden eller andra interimistiska åtgärder bör omfattas av samma rättssäkerhetsgarantier som dem som är tillämpliga på samma åtgärder enligt nationell rätt, inbegripet domstolsprövning. Dessutom bör dessa tillfälliga omhändertaganden eller andra interimistiska åtgärder vidtas efter en ordentlig bedömning på grundval av den information som den anmodade myndigheten har tillgång till. Denna förordning bör emellertid inte utgöra en rättslig grund för att arrestera personer i syfte att fysiskt överföra dem till den anmodade staten för att denna ska kunna inleda straffrättsliga förfaranden mot den personen.

(55) Den behöriga myndigheten i den anmodade staten bör skriftligen underrätta den ansökande myndigheten om varje beslut som fattas i slutet av det straffrättsliga förfarandet i den anmodade staten. I rambeslut 2009/948/RIF föreskrivs en liknande skyldighet när en överenskommelse har nåtts om att förfaranden ska koncentreras till en medlemsstat. Om den anmodade myndigheten beslutar att avbryta ett straffrättsligt förfarande avseende de sakförhållanden som ligger till grund för ansökan om överföring, bör den informera den ansökande myndigheten om skälen till detta. Åtminstone de väsentliga delarna av sådan information och det slutliga skriftliga beslut som fattats i den anmodade staten bör av den anmodade myndigheten översättas till ett officiellt språk i den ansökande staten eller till ett annat språk som godtagits av den staten i enlighet med denna förordning. Med väsentliga delar av informationen och beslutet avses de utdrag som förefaller nödvändiga för att den ansökande myndigheten ska få vetskap om deras allmänna innehåll.

(56) Om den anmodade myndigheten beslutar att avbryta ett straffrättsligt förfarande avseende de sakförhållanden som ligger till grund för ansökan om överföring, bör den ansökande myndigheten kunna fortsätta eller återuppta det straffrättsliga förfarandet om detta inte skulle innebära ett åsidosättande av principen *ne bis in idem*, så som den tolkas av Europeiska unionens domstol, nämligen om beslutet att avbryta förfarandet inte slutgiltigt omöjliggör vidare lagföring enligt den anmodade statens nationella rätt och inte har fattats efter en bedömning av sakförhållandena i målet, och därmed inte förhindrar ett fortsatt straffrättsligt förfarande avseende samma gärning i den staten. Brottsoffer bör ha möjlighet att inleda eller ansöka om återupptagande av ett straffrättsligt förfarande i den ansökande staten i enlighet med den statens nationella rätt, förutsatt att detta inte skulle innebära en överträdelse av principen *ne bis in idem*.

(57) När straffrättsliga förfaranden överförs i enlighet med denna förordning bör den anmodade myndigheten tillämpa sin relevanta nationella rätt och sina relevanta nationella förfaranden. Ingenting i denna förordning bör tolkas som att det inkräktar på eventuella regler om fakultativt åtal i nationell rätt.

(58) Ingenting i denna förordning bör tolkas som att det påverkar preskriptionstiden i den anmodade staten, i enlighet med den statens nationella rätt.

(59) I syfte att ge överföringen av ett straffrättsligt förfarande full verkan bör bevisning som översänds av den ansökande myndigheten inte avvisas i det motsvarande straffrättsliga förfarandet i den anmodade staten enbart på den grunden att denna bevisning inhämtats i en annan medlemsstat. Den behöriga domstolen i den anmodade staten bör behålla sitt utrymme för skönsmässig bedömning vid bedömningen av sådan bevisning i enlighet med nationell rätt, medan misstänkta och tilltalade bör behålla sin rätt att överklaga bevisningens tillåtlighet i enlighet med sin rätt till försvar enligt stadgan. I linje med dessa principer och med respekt för de olika rättssystemen och rättsliga traditionerna i medlemsstaterna i enlighet med artikel 67.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) får ingenting i denna förordning tolkas som ett förbud för domstolarna att tillämpa de grundläggande principer i nationell rätt om rättvisa förfaranden som de tillämpar i sina nationella system, inbegripet i common law-system.

(60) Den anmodade staten bör tillämpa sin nationella rätt för att fastställa vilken påföljd som ska tillämpas på brottet i fråga. I fall där brottet har begåtts på den ansökande statens territorium bör de anmodade myndigheterna vid fastställandet av påföljden kunna beakta det maximistraff som föreskrivs i den ansökande statens nationella rätt, om detta är till den tilltalades fördel och förenligt med den anmodade statens nationella rätt. Detta bör beaktas i situationer där överföringen av ett straffrättsligt förfarande skulle leda till att ett högre straff än det maximistraff som föreskrivs i den ansökande staten tillämpas i den anmodade staten för samma brott, i syfte att säkerställa en viss grad av rättssäkerhet och rättslig förutsebarhet för de berörda misstänkta eller tilltalade vad gäller tillämplig lag. Det maximistraff som föreskrivs enligt den ansökande statens nationella rätt bör alltid beaktas när den anmodade statens behörighet grundar sig uteslutande på denna förordning.

(61) Varje medlemsstat bör bära sina egna kostnader för överföring av straffrättsliga förfaranden, inbegripet kostnaderna för den misstänktes eller tilltalades utövande av sina processuella rättigheter i var och en av de berörda medlemsstaterna, i enlighet med tillämplig unionsrätt och nationell rätt. Medlemsstaterna bör inte kunna avkräva varandra ersättning för kostnader i samband med tillämpningen av denna förordning. Om den ansökande staten har ådragit sig stora eller exceptionella kostnader i samband med översättningen av de handlingar i målet som ska överföras till den anmodade staten, bör ett förslag från den ansökande myndigheten om att dela på kostnaderna beaktas av den anmodade myndigheten. I sådana fall bör den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten samråda med varandra för att nå en överenskommelse om kostnadsfördelningen. Helst bör sådana samråd äga rum innan ansökan om överföring utfärdas. Om ingen överenskommelse kan nås innan beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande antas, bör den ansökande myndigheten kunna besluta att återkalla ansökan i enlighet med denna förordning eller att vidhålla ansökan och stå för den del av kostnaderna som anses vara exceptionellt höga.

(62) Användningen av ett standardiserat ansökningsformulär översatt till alla officiella unionsspråk skulle underlätta samarbetet och informationsutbytet mellan den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten och göra det möjligt för dem att snabbare och effektivare fatta beslut avseende ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Användningen av ett sådant ansökningsformulär skulle också minska översättningskostnaderna och bidra till högre kvalitet på ansökningarna.

(63) Ansökningsformuläret bör endast innehålla sådana personuppgifter som är nödvändiga för att underlätta den anmodade myndighetens beslut avseende ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Ansökningsformuläret bör innehålla uppgift om kategorierna av personuppgifter, såsom huruvida den berörda personen är en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer, samt särskilda fält för var och en av dessa kategorier.

(64) I syfte att hantera ett eventuellt behov av förbättringar av det ansökningsformulär som ska användas för att ansöka om överföring av ett straffrättsligt förfarande eller andra formulär på ett effektivt sätt, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen med avseende på ändring av bilagorna till denna förordning. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning ([29]). För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras

([29]) EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

(65) För att säkerställa ett snabbt, direkt, interoperabelt, tillförlitligt och säkert utbyte av ärenderelaterade uppgifter bör kommunikation enligt denna förordning mellan den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten och med deltagande av centrala myndigheter, om en medlemsstat har utsett en central myndighet, samt med Eurojust, som regel ske via det decentraliserade it-systemet i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 ([30]). I synnerhet bör det decentraliserade it-systemet som regel användas vid översändande av ansökningsformuläret och utbyte av all annan relevant information och dokumentation samt vid all annan kommunikation mellan myndigheterna enligt den här förordningen. I fall där ett eller flera av de undantag som föreskrivs i förordning (EU) 2023/2844 är tillämpliga, i synnerhet när det inte är möjligt eller lämpligt att använda det decentraliserade it-systemet, bör det vara möjligt att använda andra kommunikationsmedel i enlighet med den förordningen.

(66) Medlemsstaterna bör kunna använda programvara som utvecklats av kommissionen (*referensprogramvara*) i stället för ett nationellt it-system. Referensprogramvaran bör vara baserad på en modulstruktur, vilket innebär att programvaran paketeras och levereras separat från de komponenter i e-Codex-systemet, inrättat genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/850 ([31]), som behövs för att ansluta den till det decentraliserade it-systemet. En sådan struktur bör göra det möjligt för medlemsstaterna att återanvända eller förbättra sin befintliga nationella infrastruktur för rättslig kommunikation för gränsöverskridande användning.

(67) Kommissionen bör ansvara för att skapa, underhålla och utveckla referensprogramvaran. Kommissionen bör utforma, utveckla och underhålla referensprogramvaran på ett sätt som gör det möjligt för de personuppgiftsansvariga att säkerställa överensstämmelse med de krav och principer för dataskydd som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 ([32]) och Europaparlamentets och rådets och direktiv (EU) 2016/680 ([33]), särskilt skyldigheterna vad gäller inbyggt dataskydd och dataskydd som standard och en hög nivå av cybersäkerhet. Referensprogramvaran bör också inbegripa lämpliga tekniska åtgärder och möjliggöra de organisatoriska åtgärder som krävs för att säkerställa en lämplig säkerhets- och interoperabilitetsnivå, med beaktande av att särskilda kategorier av uppgifter också kan komma att utbytas. Kommissionen behandlar inte personuppgifter i samband med att referensprogramvaran skapas, underhålls och utvecklas.

(68) Den referensprogramvara som har utvecklats av kommissionen som ett back-end-system bör programmatiskt samla in de statistiska uppgifter som krävs för övervakning, och dessa uppgifter bör översändas till kommissionen. Om medlemsstaterna väljer att använda ett nationellt it-system i stället för den referensprogramvara som har utvecklats av kommissionen, skulle det systemet kunna utrustas för att programmatiskt samla in dessa uppgifter; i detta fall bör dessa uppgifter översändas till kommissionen. E-Codex-anslutningen skulle också kunna utrustas med en funktion som gör det möjligt att hämta relevanta statistiska uppgifter.

(69) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att inrätta ett decentraliserat it-system. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ([34]).

([30]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2023/2844 av den 13 december 2023 om digitalisering av rättsligt samarbete och tillgång till rättslig prövning i gränsöverskridande frågor på privaträttens och straffrättens område och om ändring av vissa rättsakter inom området för rättsligt samarbete (EUT L, 2023/2844, 27.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2844/oj).

([31]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/850 av den 30 maj 2022 om ett datoriserat system för gränsöverskridande elektroniskt utbyte av uppgifter på området civil- och straffrättsligt samarbete (e-Codex-systemet) och om ändring av förordning (EU) 2018/1726 (EUT L 150, 1.6.2022, s. 1).

([32]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

([33]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

([34]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

(70) Denna förordning bör skapa en rättslig grund för utbyte av personuppgifter mellan medlemsstaterna för överföring av straffrättsliga förfaranden i enlighet med artiklarna 8 och 10 a i direktiv (EU) 2016/680. Vad gäller alla andra aspekter som rör personuppgifter, såsom lagringsperioden för personuppgifter som mottagits av den ansökande myndigheten, bör den behandling av personuppgifter som utförs av den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten emellertid omfattas av medlemsstaternas nationella rätt som antagits enligt direktiv (EU) 2016/680. Den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten bör betraktas som personuppgiftsansvariga med avseende på behandlingen av personuppgifter enligt det direktivet. De centrala myndigheterna kan ge administrativt stöd till den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten och, i den mån de behandlar personuppgifter för dessa personuppgiftsansvarigas räkning, bör de betraktas som personuppgiftsbiträden för respektive personuppgiftsansvarig. Vad gäller Eurojusts behandling av personuppgifter bör förordning (EU) 2018/1725 tillämpas inom ramen för den här förordningen utan att det påverkar tillämpningen av de särskilda dataskyddsregler som fastställs i förordning (EU) 2018/1727. Ingenting i den här förordningen bör tolkas som en ytterligare utökning av åtkomsträttigheter till andra unionsinformationssystem inom ramen för de unionsrättsakter som inrättar dessa system.

(71) Eftersom målet för denna förordning, nämligen överföring av straffrättsliga förfaranden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

(72) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har Irland, genom en skrivelse av den 13 juli 2023, meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning.

(73) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.

(74) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42.1 i förordning (EU) 2018/1725 och avgav ett yttrande den 22 maj 2023 ([35]).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL 1

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Innehåll

1. I denna förordning fastställs regler om överföring av straffrättsliga förfaranden mellan medlemsstaterna i syfte att säkerställa en effektiv och korrekt rättskipning inom det gemensamma området med frihet, säkerhet och rättvisa.

2. Denna förordning är tillämplig på varje överföring av ett straffrättsligt förfarande som äger rum i medlemsstaterna.

3. Denna förordning ska inte påverka skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheter och rättsprinciper som stadfästs i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget).

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

([35]) EUT C 253, 18.7.2023, s. 6.

1. *ansökande stat*: en medlemsstat i vilken ett straffrättsligt förfarande äger rum och i vilken en ansökan om överföring av detta förfarande till en annan medlemsstat utfärdas, eller som har inlett samråd eller mottagit en begäran om samråd om en eventuell överföring av ett straffrättsligt förfarande.

2. *anmodad stat*: en medlemsstat till vilken en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande översänds i syfte att denna stat ska överta detta förfarande, eller som har mottagit en begäran om samråd eller har inlett samråd om en eventuell överföring av ett straffrättsligt förfarande.

3. *ansökande myndighet*:

   a) en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare i den ansökande staten som är behörig i det berörda ärendet, eller

   b) en annan behörig myndighet som av den ansökande staten utsetts till sådan och som i det berörda ärendet handlar i egenskap av utredande myndighet i ett straffrättsligt förfarande och enligt nationell rätt har behörighet att ansöka om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Dessutom ska ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, innan den översänds till den anmodade myndigheten, godkännas av en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare i den ansökande staten efter prövning av dess överensstämmelse med villkoren för utfärdande av en sådan ansökan enligt denna förordning. Om ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande har godkänts av en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare i den ansökande staten får även denna myndighet betraktas som ansökande myndighet med avseende på översändandet av ansökan.

4. *anmodad myndighet*: en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare som är behörig att i enlighet med artikel 11.1 fatta beslut om huruvida en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska bifallas eller avslås och som, om rättssystemet i den anmodade staten så medger, är behörig att vidta efterföljande åtgärder i enlighet med denna förordning eller åtgärder som föreskrivs i nationell rätt.

   Utan att det påverkar kravet på att ett beslut om huruvida en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska bifallas eller avslås i enlighet med artikel 11.1 ska fattas uteslutande av en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare på grundval av dess bedömning av skälen för avslag enligt artikel 12, får den anmodade staten på grund av strukturen i dess interna rättssystem som härrör från en rättstradition med common law, i de fall då dess nationella rättssystem inte ger domstolarna eller de allmänna åklagarna möjlighet att vidta andra åtgärder än att fatta beslut om huruvida ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska bifallas eller avslås i enlighet med artikel 11.1, föreskriva att en annan myndighet som är behörig att vidta åtgärder i straffrättsliga förfaranden enligt nationell rätt ska vidta åtgärder enbart i syfte att underlätta ett sådant rättsligt beslutsfattande. En sådan annan behörig myndighet får också vidta efterföljande åtgärder i enlighet med denna förordning.

5. *decentraliserat it-system*: ett decentraliserat it-system enligt definitionen i artikel 2.3 i förordning (EU) 2023/2844.

6. *brottsoffer*: ett brottsoffer enligt definitionen i artikel 2.1 a i direktiv 2012/29/EU, eller en juridisk person enligt definitionen i nationell rätt, som har lidit skada eller ekonomisk förlust som en direkt följd av ett brott som är föremål för straffrättsliga förfaranden som omfattas av denna förordning.

Artikel 3

Behörighet

1. I den utsträckning som behörighet inte redan föreskrivs enligt den anmodade statens nationella rätt, ska den anmodade staten vid tillämpning av denna förordning vara behörig med avseende på alla brott på vilka den ansökande statens nationella rätt är tillämplig, om

a) den anmodade staten vägrar att överlämna en misstänkt eller tilltalad som uppehåller sig och är medborgare eller bosatt i den anmodade staten på grundval av artikel 4.7 b i rambeslut 2002/584/RIF,

b) den anmodade staten vägrar att överlämna en misstänkt eller tilltalad som är föremål för en europeisk arresteringsorder och som uppehåller sig och är medborgare eller bosatt i den anmodade staten, om den, i undantagsfall, finner att det på grundval av precisa och objektiva uppgifter, finns grundad anledning att anta att överlämnandet, mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i ärendet, skulle innebära ett uppenbart åsidosättande av en relevant grundläggande rättighet som stadfästs i artikel 6 i EUF-fördraget samt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*),

c) merparten av de effekter av brottet eller en betydande del av den skada som utgör en del av brottsrekvisiten uppstod på den anmodade statens territorium,

d) straffrättsliga förfaranden pågår mot den misstänkte eller tilltalade i den anmodade staten avseende andra sakförhållanden, och den misstänkte eller tilltalade är medborgare eller bosatt i den anmodade staten, eller

e) straffrättsliga förfaranden pågår mot andra personer i den anmodade staten avseende samma, delvis samma eller relaterade sakförhållanden, och den misstänkte eller tilltalade i det straffrättsliga förfarande som ska överföras är medborgare eller bosatt i den anmodade staten.

2. Om den anmodade statens behörighet fastställs uteslutande på grundval av punkt 1, får denna behörighet endast utövas i samband med en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande enligt denna förordning.

Artikel 4

Den ansökande statens avsägelse, vilandeförklaring eller avbrytande av ett straffrättsligt förfarande

En medlemsstat som enligt sin nationella rätt är behörig att lagföra ett brott får vid tillämpning av denna förordning avsäga sig, vilandeförklara eller avbryta ett straffrättsligt förfarande för att göra det möjligt att överföra det straffrättsliga förfarandet avseende detta brott till den anmodade staten.

KAPITEL 2

ÖVERFÖRING AV ETT STRAFFRÄTTSLIGT FÖRFARANDE

Artikel 5

Kriterier för en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

1. En ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande får bara utfärdas om den ansökande myndigheten anser att målet om en effektiv och korrekt rättskipning, inbegripet proportionalitet, skulle gagnas om det berörda straffrättsliga förfarandet skulle genomföras i en annan medlemsstat.

2. Den ansökande myndigheten ska särskilt beakta följande kriterier när den överväger om den ska ansöka om överföring av ett straffrättsligt förfarande:

a) Brottet har helt eller delvis begåtts på den anmodade statens territorium, eller merparten av de effekter av brottet eller en betydande del av den skada som utgör en del av brottsrekvisiten har uppstått på den anmodade statens territorium.

b) En eller flera misstänkta eller tilltalade är medborgare eller bosatta i den anmodade staten.

c) En eller flera misstänkta eller tilltalade uppehåller sig i den anmodade staten och denna stat vägrar att överlämna dessa personer till den ansökande staten på grundval av

   i) artikel 4.2 i rambeslut 2002/584/RIF,

   ii) artikel 4.3 i rambeslut 2002/584/RIF, om vägran inte grundar sig på att personen omfattas av ett slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföring, eller

   iii) artikel 4.7 i rambeslut 2002/584/RIF.

d) En eller flera misstänkta eller tilltalade som är föremål för en europeisk arresteringsorder uppehåller sig i den anmodade staten och den staten vägrar att överlämna dessa personer, om den finner att det i undantagsfall, på grundval av precisa och objektiva uppgifter, finns grundad anledning att anta att ett överlämnande, mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i ärendet, skulle innebära ett uppenbart åsidosättande av en relevant grundläggande rättighet som stadfästs i artikel 6 i EU-fördraget och stadgan.

e) Merparten av den bevisning som är relevant för utredningen finns, eller majoriteten av de berörda vittnena är bosatta, i den anmodade staten.

f) Straffrättsliga förfaranden pågår mot den misstänkte eller tilltalade i den anmodade staten avseende samma, delvis samma eller andra sakförhållanden.

g) Straffrättsliga förfaranden pågår mot andra personer i den anmodade staten avseende samma, delvis samma eller därmed relaterade sakförhållanden.

h) En eller flera misstänkta eller tilltalade avtjänar eller ska avtjäna ett straff som inbegriper frihetsberövande i den anmodade staten.

i) Verkställighet av påföljden i den anmodade staten förbättrar troligtvis utsikterna för social återanpassning av den dömde eller det föreligger andra skäl till varför verkställighet av påföljden i den anmodade staten vore lämpligare.

j) Ett eller flera brottsoffer är medborgare eller bosatta i den anmodade staten.

k) Medlemsstaternas behöriga myndigheter har i enlighet med rambeslut 2009/948/RIF eller på annat sätt nått samförstånd om att de straffrättsliga förfarandena ska koncentreras till en medlemsstat.

Vid tillämpning av första stycket j ska den ansökande myndigheten ta vederbörlig hänsyn till barn som är brottsoffer och andra sårbara personer.

3. En misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer får, i enlighet med förfaranden enligt nationell rätt, föreslå för den ansökande eller den anmodade statens behöriga myndigheter att ett straffrättsligt förfarande ska överföras i enlighet med denna förordning. Sådana förslag ska beaktas och dokumenteras i enlighet med dokumentationsförfarandet enligt den berörda medlemsstatens nationella rätt. Om förslaget läggs fram för den behöriga myndigheten i den anmodade staten, får den anmodade myndigheten samråda med den ansökande myndigheten. Förslag enligt denna punkt ska inte ge upphov till någon skyldighet för den ansökande staten att ansöka om överföring av, eller att överföra, ett straffrättsligt förfarande till den anmodade staten eller för den ansökande myndigheten eller den anmodade myndigheten att samråda med varandra.

Artikel 6

Misstänktas eller tilltalades rättigheter

1. Innan en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande utfärdas ska den ansökande myndigheten i enlighet med tillämplig nationell rätt ta vederbörlig hänsyn till den misstänktes eller tilltalades berättigade intressen, inbegripet aspekter som rör reparativ rättvisa.

2. De rättigheter som anges i punkterna 3, 4 och 6 i denna artikel och i artiklarna 15 och 17 ska tillämpas på misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden från det att de genom ett officiellt meddelande eller på annat sätt av en medlemsstats behöriga myndigheter har underrättats om att de är misstänkta eller tilltalade för att ha begått ett brott, oavsett om de är frihetsberövade eller inte.

3. Innan den ansökande myndigheten utfärdar en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska den

a) informera den misstänkte eller tilltalade om sin avsikt att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet, i enlighet med tillämplig nationell rätt och på ett språk som vederbörande förstår, och

b) ge den misstänkte eller tilltalade tillfälle att yttra sig över denna överföring, inbegripet över aspekter som rör reparativ rättvisa.

Den ansökande myndigheten ska inte vara skyldig att uppfylla skyldigheterna i första stycket i denna punkt om

a) fullgörandet av dessa skyldigheter skulle undergräva utredningssekretessen eller på annat sätt påverka utredningen negativt,

b) den misstänkte eller tilltalade trots rimliga ansträngningar från den ansökande myndighetens sida inte kan lokaliseras eller nås, eller

c) ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande sker på förslag av en misstänkt eller tilltalad enligt artikel 5.3.

4. Om den misstänkte eller tilltalade beslutar att yttra sig i enlighet med punkt 3 första stycket b, ska den misstänkte eller tilltalade avge detta yttrande senast tio dagar efter att ha blivit informerad om avsikten att utfärda en ansökan om överföring och fått tillfälle att yttra sig enligt punkt 3. Det yttrandet ska dokumenteras och ska beaktas av den ansökande myndigheten när den beslutar om huruvida den ska ansöka om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Denna dokumentation ska utföras i enlighet med dokumentationsförfarandet enligt den ansökande statens nationella rätt.

5. I fall där den misstänkte eller tilltalade uppehåller sig i den anmodade staten får den ansökande myndigheten vid tillämpning av punkt 3 översända en ifylld version av formuläret i bilaga II till den anmodade myndigheten. I sådana fall ska skyldigheterna enligt punkterna 3 och 4 i tillämpliga delar gälla för den anmodade myndigheten, som ska informera den ansökande myndigheten i enlighet med detta. Om den misstänkte eller tilltalade avger ett yttrande ska den anmodade myndigheten översända yttrandet till den ansökande myndigheten.

6. Om den ansökande myndigheten utfärdar en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande och den misstänkte eller tilltalade har informerats i enlighet med punkt 3, ska den utan onödigt dröjsmål informera den misstänkte eller tilltalade, på ett språk som vederbörande förstår, om att ansökan har utfärdats.

7. I fall där den misstänkte eller tilltalade uppehåller sig i den anmodade staten får den ansökande myndigheten vid tillämpning av punkt 6 översända en ifylld version av formuläret i bilaga III till den anmodade myndigheten. I sådana fall ska skyldigheterna enligt punkt 6 i tillämpliga delar gälla för den anmodade myndigheten, som ska informera den ansökande myndigheten i enlighet med detta.

Artikel 7

Brottsoffrets rättigheter

1. Innan en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande utfärdas ska den ansökande myndigheten i enlighet med tillämplig nationell rätt ta vederbörlig hänsyn till brottsoffrets berättigade intressen, inbegripet aspekter som rör reparativ rättvisa.

2. Om brottsoffret är en fysisk person som är bosatt i den ansökande staten och erhåller information om det straffrättsliga förfarandet i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2012/29/EU, såsom den har genomförts i nationell rätt, eller är en juridisk person som är etablerad i den ansökande staten och erhåller sådan information i enlighet med nationell rätt, ska den ansökande myndigheten innan den utfärdar en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

a) informera brottsoffret om sin avsikt att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet, i enlighet med tillämplig nationell rätt och på ett språk som vederbörande förstår, och

b) ge brottsoffret tillfälle att yttra sig över denna överföring, inbegripet över aspekter som rör reparativ rättvisa.

Den ansökande myndigheten ska inte vara skyldig att uppfylla skyldigheterna i första stycket i denna punkt om

a) fullgörandet av dessa skyldigheter skulle undergräva utredningssekretessen eller på annat sätt påverka utredningen negativt, eller

b) ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande sker på förslag av brottsoffret enligt artikel 5.3.

3. Om brottsoffret beslutar att yttra sig i enlighet med punkt 2 första stycket b, ska vittnet avge detta yttrande senast tio dagar efter att ha blivit informerad om avsikten att utfärda en ansökan om överföring och fått tillfälle att yttra sig enligt punkt 2. Det yttrandet ska dokumenteras och ska beaktas av den ansökande myndigheten när den fattar beslut om huruvida den ska ansöka om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Denna dokumentation ska utföras i enlighet med dokumentationsförfarandet enligt den ansökande statens nationella rätt.

4. Om den ansökande myndigheten utfärdar en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande och brottsoffret har informerats i enlighet med punkt 2, ska den utan onödigt dröjsmål informera brottsoffret, på ett språk som vederbörande förstår, om att ansökan har utfärdats.

Artikel 8

Förfarande för ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

1. Den ansökande myndigheten ska använda ansökningsformuläret i bilaga I för ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Den ansökande myndigheten ska underteckna ansökningsformuläret och intyga att innehållet är riktigt och korrekt.

2. En ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska vara vederbörligen underbyggt och i synnerhet innehålla följande information:

a) Information om den ansökande myndigheten.

b) En beskrivning av det brott som är föremål för det straffrättsliga förfarandet och tillämpliga bestämmelser i den ansökande statens straffrättsliga lagstiftning.

c) Skälen till varför överföringen av ett straffrättsligt förfarande är nödvändig och lämplig och i synnerhet vilka av kriterierna i artikel 5.2 som är tillämpliga.

d) Nödvändig information som finns tillgänglig om den misstänkte eller tilltalade samt brottsoffret.

e) En bedömning av hur en överföring av det straffrättsliga förfarandet skulle påverka den misstänktes, den tilltalades och brottsoffrets rättigheter på grundval av den information som finns tillgänglig för den ansökande myndigheten, i tillämpliga fall inbegripet det yttrande som inhämtats från de berörda personerna i enlighet med artikel 6.3 och 6.4 eller artikel 7.2 och 7.3, eller förslag som lagts fram i enlighet med artikel 5.3.

f) Information om processhandlingar eller åtgärder av betydelse för det straffrättsliga förfarandet som har vidtagits i den ansökande staten, inbegripet eventuella pågående tillfälliga tvångsåtgärder och tidsfristen för tillämpningen av sådana åtgärder.

g) Eventuella tillämpliga särskilda villkor för behandlingen av personuppgifter enligt artikel 9.3 i direktiv (EU) 2016/680.

3. Om den misstänkte eller tilltalade har avgett ett yttrande enligt artikel 6.3 och 6.4 eller om brottsoffret har avgett ett yttrande enligt artikel 7.2 och 7.3, ska detta yttrande översändas till den anmodade myndigheten tillsammans med ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet. Om den misstänkte, den tilltalade eller brottsoffret yttrade sig muntligen, ska den ansökande myndigheten säkerställa att den anmodade myndigheten har tillgång till den skriftliga uppteckningen av detta yttrande.

4. Ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska när så är lämpligt åtföljas av ytterligare relevant information och handlingar.

5. Det ifyllda ansökningsformulär som avses i punkt 1 i denna artikel samt väsentliga delar av eventuell annan skriftlig information som åtföljer ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska översättas till ett officiellt språk i den anmodade staten eller ett annat språk som godtas av den anmodade staten i enlighet med artikel 32.1 d.

6. Den ansökande myndigheten ska översända ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande direkt till den anmodade myndigheten eller, i tillämpliga fall, genom den centrala myndighet som avses i artikel 20. All annan officiell kommunikation ska antingen ske direkt mellan den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten eller, i tillämpliga fall, genom den centrala myndighet som avses i artikel 20.

7. Om den anmodade myndigheten inte är känd för den ansökande myndigheten ska den ansökande myndigheten göra alla nödvändiga förfrågningar, inbegripet genom det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter enligt rådets beslut 2008/976/RIF ([36]), för att fastställa vilken myndighet i den anmodade staten som är behörig att fatta ett beslut enligt artikel 11.1.

8. Den anmodade myndigheten ska utan onödigt dröjsmål och i alla händelser inom sju dagar från mottagandet av det ansökningsformulär som avses i punkt 1 i denna artikel skicka ett mottagningsbevis till den ansökande myndigheten. Denna skyldighet gäller både den centrala myndighet som avses i artikel 20, i tillämpliga fall, och den anmodade myndighet som tar emot ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande från den centrala myndigheten.

9. Om den myndighet i den anmodade staten som tog emot ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande inte är behörig att fatta ett beslut enligt artikel 11.1, ska den utan onödigt dröjsmål översända ansökan till den behöriga anmodade myndigheten i samma medlemsstat och informera den ansökande myndigheten om detta.

Artikel 9

Information som ska lämnas av den ansökande myndigheten efter översändande av ansökan

1. Den ansökande myndigheten ska utan onödigt dröjsmål informera den anmodade myndigheten om vilka eventuella processhandlingar eller åtgärder av betydelse för det straffrättsliga förfarandet som har vidtagits i den ansökande staten efter översändandet av ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande och ska tillhandahålla alla relevanta handlingar.

([36]) Rådets beslut 2008/976/RIF av den 16 december 2008 om det europeiska rättsliga nätverket (EUT L 348, 24.12.2008, s. 130).

2. Den information som avses i punkt 1 samt de väsentliga delarna av de relevanta handlingar som tillhandahålls i enlighet med den punkten ska av den ansökande myndigheten översättas till ett officiellt språk i den anmodade staten eller till ett annat språk som godtas av den anmodade staten i enlighet med artikel 32.1 d.

Artikel 10

Återkallelse av en ansökan

1. Den ansökande myndigheten får återkalla en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande när som helst innan den har mottagit den anmodade myndighetens beslut om att bifalla eller avslå ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet i enlighet med artikel 11.1. I sådana fall ska den ansökande myndigheten omedelbart informera den anmodade myndigheten om detta.

2. Den ansökande myndigheten ska på ett språk som vederbörande förstår informera den misstänkte eller tilltalade som har informerats i enlighet med artikel 6.3 och det brottsoffer som har informerats i enlighet med artikel 7.2 om återkallelsen av ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande.

3. I fall där den misstänkte eller tilltalade uppehåller sig i den anmodade staten, får den ansökande myndigheten – i syfte att lämna den information som avses i punkt 2 – översända en ifylld version av formuläret i bilaga VI till den anmodade myndigheten. I sådana fall ska den anmodade myndigheten lämna denna information till den misstänkte eller tilltalade och informera den ansökande myndigheten om detta.

4. Om den ansökande myndigheten i enlighet med punkt 1 har informerat den anmodade myndigheten om återkallelsen av ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, ska det straffrättsliga förfarandet förbli hos den ansökande myndigheten.

Artikel 11

Beslut av den anmodade myndigheten

1. Den anmodade myndigheten ska fatta ett beslut om huruvida den helt eller delvis ska bifalla eller avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande och ska i enlighet med sin nationella rätt besluta vilka åtgärder som ska vidtas. Ett beslut om att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska vara vederbörligen motiverat.

2. Den anmodade myndigheten ska meddela den ansökande myndigheten det beslut som avses i punkt 1 i denna artikel inom de tidsfrister som fastställs i artikel 13.

3. Om den anmodade myndigheten anser att den information som lämnats av den ansökande myndigheten inte är tillräcklig för att den ska kunna fatta ett beslut om huruvida ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska bifallas eller avslås, får den begära sådan ytterligare information som den anser vara nödvändig. Den ansökande myndigheten ska utan onödigt dröjsmål tillhandahålla den begärda ytterligare informationen, om sådan finns tillgänglig, samt en översättning till ett av den anmodade statens officiella språk eller något annat språk som godtas av den anmodade staten i enlighet med artikel 32.1 d.

4. Om den anmodade myndigheten beslutar att avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande i enlighet med artikel 12, ska den informera den ansökande myndigheten om skälen till ett sådant avslag.

5. Om den ansökande myndigheten har tagit emot det motiverade beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande enligt punkt 1 i denna artikel, ska den ansökande myndigheten utan onödigt dröjsmål till den anmodade myndigheten översända ärendeakten i original eller i bestyrkt kopia, eller relevanta delar därav, samt en översättning till ett officiellt språk i den anmodade staten eller ett annat språk som godtas av den anmodade staten i enlighet med artikel 32.1 d.

6. Om det straffrättsliga förfarandet har avbrutits i enlighet med artikel 21, ska den ansökande myndigheten utan onödigt dröjsmål översända alla återstående relevanta delar av ärendeakten i original eller i bestyrkt kopia, inbegripet relevant fysisk bevisning, till den anmodade myndigheten. I händelse av att en bestyrkt kopia av ärendeakten redan har lämnats till den anmodade myndigheten, ska den ansökande myndigheten på begäran av den anmodade myndigheten översända originalhandlingarna i ärendeakten. Den ansökande staten får kräva att originalhandlingarna i ärendeakten eller den fysiska bevisningen återlämnas till den när de handlingarna eller den bevisningen inte längre behövs i den anmodade staten eller när förfarandena har avslutats i den anmodade staten. Om den ansökande staten på begäran av den anmodade staten har angett att den inte har för avsikt att återta originalhandlingarna i ärendeakten eller den fysiska bevisningen när denna inte längre behövs eller när förfarandena har avslutats, får den anmodade staten i enlighet med sin nationella rätt avgöra hur den återstående bevisningen ska hanteras, inbegripet huruvida den ska bevaras eller förstöras.

7. Vid tillämpningen av punkterna 5 och 6 får den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten samråda med varandra för att fastställa vilka relevanta delar av ärendeakten som ska översändas och översättas.

Artikel 12

Skäl för avslag

1. Den anmodade myndigheten ska helt eller delvis avslå en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande om ett sådant förfarande enligt den anmodade statens nationella rätt inte kan inledas eller drivas vidare på grundval av de sakförhållanden som ligger till grund för ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande om ett eller flera av följande skäl föreligger:

a) Den gärning som ansökan avser utgör inte ett brott enligt den anmodade statens nationella rätt.

b) Ett övertagande av det straffrättsliga förfarandet skulle strida mot principen *ne bis in idem*.

c) Den misstänkte eller tilltalade kan på grund av sin ålder inte hållas straffrättsligt ansvarig för brottet.

d) Åtalet har preskriberats i enlighet med den anmodade statens nationella rätt.

e) Villkoren för lagföring av brottet i den anmodade staten är inte uppfyllda.

f) Brottet omfattas av amnesti i enlighet med den anmodade statens nationella rätt.

g) Den anmodade staten har inte behörighet avseende brottet enligt nationell rätt eller behörighet på grundval av artikel 3.

2. Den anmodade myndigheten får helt eller delvis avslå en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, om ett eller flera av följande skäl föreligger:

a) Privilegier eller immunitet enligt den anmodade statens nationella rätt gör det omöjligt att vidta åtgärder.

b) Den anmodade myndigheten anser att överföringen av ett straffrättsligt förfarande inte gagnar en effektiv och korrekt rättskipning.

c) Brottet har varken helt eller delvis begåtts på den anmodade statens territorium, merparten av de verkningar eller en betydande del av den skada som utgör en del av brottsrekvisiten har inte uppstått på den statens territorium, och den misstänkte eller tilltalade är inte medborgare eller bosatt i den staten.

d) Det ansökningsformulär som avses i artikel 8.1 är ofullständigt eller uppenbart felaktigt och har inte kompletterats eller korrigerats efter det samråd som avses i punkt 3 i den här artikeln.

e) Den gärning som ansökan avser utgör inte ett brott på den plats där den begicks, och den anmodade staten saknar ursprunglig behörighet enligt sin nationella rätt att lagföra brottet.

3. Om något av de skäl som avses i punkterna 1 och 2 föreligger, ska den anmodade myndigheten, innan den beslutar att helt eller delvis avslå en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, när så är lämpligt samråda med den ansökande myndigheten och vid behov begära att den ansökande myndigheten utan onödigt dröjsmål tillhandahåller all nödvändig information.

4. Om det skäl som avses i punkt 2 a föreligger, och om befogenheten att upphäva privilegier eller immunitet tillkommer en myndighet i den anmodade staten, ska den anmodade myndigheten utan onödigt dröjsmål begära att den myndigheten utövar denna befogenhet. Om befogenheten att upphäva privilegier eller immunitet tillkommer en myndighet i en annan stat eller en internationell organisation, ska den ansökande myndigheten begära att den myndigheten eller internationella organisationen utövar denna befogenhet.

Artikel 13

Tidsfrister

1. Den anmodade myndigheten ska utan onödigt dröjsmål och i alla händelser senast 60 dagar efter den behöriga anmodade myndighetens mottagande av ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande meddela den ansökande myndigheten sitt beslut om att bifalla eller avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande.

2. Om den anmodade myndigheten i ett enskilt fall inte kan iaktta den tidsfrist som anges i punkt 1 ska den utan onödigt dröjsmål informera den ansökande myndigheten om detta och ange skälen till förseningen. I sådana fall får den tidsfrist som anges i punkt 1 förlängas med högst 30 dagar.

3. Om det i den anmodade statens nationella rätt fastställs privilegier eller immunitet, ska den tidsfrist som anges i punkt 1 inte börja löpa förrän från och med den dag då den anmodade myndigheten informeras om att dessa privilegier eller denna immunitet har upphävts.

Artikel 14

Samråd mellan den ansökande och den anmodade myndigheten

1. Den ansökande och den anmodade myndigheten ska, om detta är nödvändigt och utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 11.3, 11.5, 11.6, 11.7, 13.3 och 19.2, utan onödigt dröjsmål samråda med varandra för att säkerställa en effektiv tillämpning av denna förordning.

2. Samråd mellan den ansökande och den anmodade myndigheten får även äga rum innan en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande utfärdas, särskilt i syfte att fastställa huruvida en överföring skulle gagna en effektiv och korrekt rättskipning, inbegripet huruvida den är proportionell. Den anmodade myndigheten får även samråda med den ansökande myndigheten om möjligheten att utfärda en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande från den ansökande staten i syfte att föreslå en överföring av ett sådant förfarande.

3. Om den ansökande myndigheten samråder med den anmodade myndigheten inför en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska den ge den anmodade myndigheten tillgång till information om det straffrättsliga förfarandet, såvida inte detta skulle undergräva utredningssekretessen eller på annat sätt påverka utredningen negativt.

4. När myndigheterna mottar begäranden om samråd enligt denna artikel, ska de besvara dem utan onödigt dröjsmål.

Artikel 15

Information som ska tillhandahållas den misstänkte eller tilltalade om beslutet att bifalla eller avslå ansökan om överföring

1. Om den anmodade myndigheten har fattat ett beslut i enlighet med artikel 11.1 om att bifalla en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, ska den anmodade myndigheten utan onödigt dröjsmål, på ett språk som vederbörande förstår

a) informera den misstänkte eller tilltalade om beslutet att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet,

b) förse den misstänkte eller tilltalade med en kopia av det motiverade beslutet att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet, och

c) informera den misstänkte eller tilltalade om rätten till ett effektivt rättsmedel i den anmodade staten, inbegripet tidsfristerna för utövande av denna rätt.

När så är lämpligt får den anmodade myndigheten begära bistånd från den ansökande myndigheten för att utföra de uppgifter som avses i denna punkt.

2. I fall där den misstänkte eller tilltalade uppehåller sig i den ansökande staten, får den anmodade myndigheten, vid tillämpning av punkt 1, översända en ifylld version av formuläret i bilaga IV till den ansökande myndigheten. I sådana fall ska skyldigheterna enligt punkt 1 i tillämpliga delar gälla för den ansökande myndigheten, som ska informera den anmodade myndigheten om detta.

3. Om den anmodade myndigheten har fattat ett beslut i enlighet med artikel 11.1 om att avslå en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, ska den ansökande myndigheten utan onödigt dröjsmål informera den misstänkte eller tilltalade på ett språk som vederbörande förstår, om beslutet att avslå ansökan om överföring.

När så är lämpligt får den ansökande myndigheten begära bistånd från den anmodade myndigheten för att utföra de uppgifter som avses i denna punkt.

4. I fall där den misstänkte eller tilltalade uppehåller sig i den anmodade staten, får den ansökande myndigheten, vid tillämpning av punkt 3, översända en ifylld version av formuläret i bilaga IV till den anmodade myndigheten. I sådana fall ska skyldigheterna enligt punkt 3 i tillämpliga delar gälla för den anmodade myndigheten, som ska informera den ansökande myndigheten om detta.

5. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att uppfylla skyldigheterna i punkt 1 och den ansökande myndigheten ska inte vara skyldig att uppfylla skyldigheterna i punkt 3 om

a) fullgörandet av de skyldigheterna skulle undergräva utredningssekretessen eller på annat sätt påverka utredningen negativt, eller

b) den misstänkte eller tilltalade inte kan lokaliseras eller nås trots den anmodade myndighetens respektive den ansökande myndighetens rimliga ansträngningar.

Artikel 16

Information som ska tillhandahållas brottsoffret om beslutet att bifalla eller avslå ansökan om överföring

1. Om den anmodade myndigheten har fattat ett beslut i enlighet med artikel 11.1 i denna förordning att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, och brottsoffret är en fysisk person som är bosatt i den ansökande staten och erhåller information om det straffrättsliga förfarandet i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2012/29/EU, såsom den har genomförts i nationell rätt, eller är en juridisk person som är etablerad i den ansökande staten och erhåller sådan information i enlighet med nationell rätt, ska den anmodade myndigheten utan onödigt dröjsmål informera brottsoffret på ett språk som brottsoffret förstår om

a) beslutet att bifalla ansökan om överföring, och

b) brottsoffrets rätt till ett effektivt rättsmedel i den anmodade staten, inbegripet tidsfristerna för utövande av denna rätt.

När så är lämpligt får den anmodade myndigheten begära bistånd från den ansökande myndigheten för att utföra de uppgifter som avses i denna punkt.

2. I fall där brottsoffret uppehåller sig i den ansökande staten, får den anmodade myndigheten vid tillämpning av punkt 1 översända en ifylld version av formuläret i bilaga V till den ansökande myndigheten. I sådana fall ska skyldigheterna enligt punkt 1 i tillämpliga delar gälla för den ansökande myndigheten, som ska informera den anmodade myndigheten om detta.

3. Om den anmodade myndigheten har fattat ett beslut i enlighet med artikel 11.1 i denna förordning att avslå ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande och brottsoffret är en fysisk person som är bosatt i den ansökande staten och erhåller information om det straffrättsliga förfarandet i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2012/29/EU, såsom den har genomförts i nationell rätt, eller är en juridisk person som är etablerad i den ansökande staten och erhåller sådan information i enlighet med nationell rätt, ska den ansökande myndigheten utan onödigt dröjsmål informera brottsoffret på ett språk som brottsoffret förstår om beslutet att avslå ansökan om överföring.

4. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att uppfylla skyldigheterna i punkt 1 och den ansökande myndigheten ska inte vara skyldig att uppfylla skyldigheterna i punkt 3 om

a) fullgörandet av de skyldigheterna skulle undergräva utredningssekretessen eller på annat sätt påverka utredningen negativt, eller

b) brottsoffret inte kan lokaliseras eller nås trots den anmodade myndighetens respektive den ansökande myndighetens rimliga ansträngningar.

Artikel 17

Rätt till ett effektivt rättsmedel

1. Misstänkta, tilltalade och brottsoffer ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel i den anmodade staten mot beslut om att bifalla ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Den rätten ska utövas vid en domstol eller tribunal i den anmodade staten i enlighet med den statens nationella rätt.

2. Om ett rättsmedel används mot ett beslut att bifalla en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande, ska beslutet prövas i enlighet med nationell rätt på grundval av de kriterier som anges i artikel 12.1 och 12.2. I den mån som ett utrymme för skönsmässig bedömning har utövats, ska prövningen begränsas till en bedömning av huruvida den anmodade myndigheten uppenbart har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning.

Tidsfristen för användning av ett effektivt rättsmedel ska vara högst 15 dagar från dagen för mottagandet av det motiverade beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande.

Om ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande utfärdas efter det att brottsutredningen har avslutats och åtal har väckts mot den misstänkte eller tilltalade, ska åberopandet av ett rättsmedel mot ett beslut om att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet ha suspensiv verkan. Denna suspensiva verkan ska inte påverka den anmodade

statens möjligheter att upprätthålla provisoriska åtgärder som är nödvändiga för att förhindra att den misstänkte eller tilltalade avviker eller för att bevara bevisning, hjälpmedel vid brott eller vinning av brott.

Det slutliga beslutet om rättsmedel ska fattas utan onödigt dröjsmål och om möjligt inom 60 dagar.

Den anmodade myndigheten ska informera den ansökande myndigheten om det slutliga resultatet av det rättsmedel som har använts. Om rättsmedlet i slutändan leder till att beslutet om att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet upphävs, ska det straffrättsliga förfarandet återgå till den ansökande myndigheten.

Denna punkt påverkar inte eventuella ytterligare rättsmedel som är tillgängliga i enlighet med nationell rätt.

3. Den anmodade staten ska säkerställa att misstänkta, tilltalade och brottsoffer har rätt att få tillgång till alla handlingar som rör överföringen av ett straffrättsligt förfarande och som legat till grund för beslutet att bifalla en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande enligt denna förordning och som är nödvändiga för att vederbörande faktiskt ska kunna utöva sin rätt till ett rättsmedel. Rätten att få tillgång till dessa handlingar ska utövas i enlighet med förfarandena i den anmodade statens nationella rätt. Denna tillgång kan i enlighet med nationell rätt begränsas om den skulle undergräva utredningssekretessen eller på annat sätt påverka utredningen negativt eller inverka menligt på personers säkerhet.

Artikel 18

Samarbete med Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket

Den ansökande och den anmodade myndigheten får i varje skede av förfarandet för överföring av ett straffrättsligt förfarande begära bistånd från Eurojust eller det europeiska rättsliga nätverket i enlighet med dessas respektive behörigheter. Särskilt Eurojust får i lämpliga fall underlätta de samråd som avses i artiklarna 11.3, 11.5, 11.6, 11.7, 12.3, 14, 19.2 samt 21.3.

Artikel 19

Kostnader för överföring av ett straffrättsligt förfarande

1. Varje medlemsstat ska bära sina egna kostnader för överföring av ett straffrättsligt förfarande som följer av tillämpningen av denna förordning.

2. Om översättningen av ärendeakten och andra relevanta handlingar enligt artikel 11.3, 11.5, 11.6 och 11.7 skulle medföra stora eller exceptionella kostnader, får den ansökande myndigheten för den anmodade myndigheten föreslå att de ska dela på kostnaderna. Ett sådant förslag ska åtföljas av en detaljerad redovisning av den ansökande myndighetens kostnader. Efter ett sådant förslag ska den ansökande och den anmodade myndigheten samråda med varandra.

Artikel 20

Utseende av centrala myndigheter

Varje medlemsstat får utse en eller flera centrala myndigheter med ansvar för administrationen av överföringen och mottagandet av ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande samt för övrig officiell korrespondens i samband med sådana ansökningar.

KAPITEL 3

EFFEKTER AV ÖVERFÖRING AV ETT STRAFFRÄTTSLIGT FÖRFARANDE

Artikel 21

Effekter i den ansökande staten

1. Vid mottagandet av det motiverade beslutet att bifalla ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande i enlighet med artikel 11.1 eller av det slutliga beslutet om ett rättsmedel enligt artikel 17 ska det straffrättsliga förfarandet vilandeförklaras eller avbrytas i den ansökande staten i enlighet med nationell rätt, såvida inte rättsmedlet leder till att ärendet ska återgå till den ansökande staten eller den ansökande myndigheten redan har vilandeförklarat eller avbrutit det straffrättsliga förfarandet enligt artikel 4.

2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 får det straffrättsliga förfarandet i den ansökande staten fortsätta, så att den ansökande myndigheten kan

a) vidta nödvändiga brådskande utredningsåtgärder eller andra processuella åtgärder, inbegripet åtgärder för att förhindra att den misstänkte eller tilltalade avviker, eller åtgärder för frysning,

b) upprätthålla tidigare antagna utredningsåtgärder eller andra processuella åtgärder, inbegripet åtgärder för att förhindra att den misstänkte eller tilltalade avviker, som är nödvändiga för att verkställa ett beslut på grundval av rambeslut 2002/584/RIF, ett annat instrument om ömsesidigt erkännande eller en begäran om ömsesidig rättslig hjälp.

3. Efter ett beslut av den anmodade myndigheten om att bifalla en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande ska den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten samarbeta i största möjliga utsträckning och i enlighet med sin nationella rätt, i synnerhet när den anmodade statens nationella rätt kräver att vissa formaliteter och förfaranden iakttas, särskilt när det gäller bevisningens tillåtlighet. Den ansökande myndigheten och den anmodade myndigheten ska även samarbeta i fråga om de provisoriska åtgärder som vidtas före överföringen och i enlighet med punkt 2.

4. Om de åtgärder som vidtagits i enlighet med punkt 2 har slutförts, eller om den anmodade myndigheten har vidtagit nödvändiga utredningsåtgärder eller andra processuella åtgärder, och de åtgärder som vidtagits av den ansökande myndigheten enligt punkt 2 inte längre är nödvändiga, ska det straffrättsliga förfarandet i den ansökande staten vilandeförklaras eller avbrytas.

5. Den ansökande myndigheten får fortsätta eller återuppta det straffrättsliga förfarandet, om den anmodade myndigheten informerar den om sitt beslut att avbryta det straffrättsliga förfarandet avseende de sakförhållanden som ligger till grund för det straffrättsliga förfarande för vilket ansökan om överföring bifallits, såvida inte beslutet enligt den anmodade statens nationella rätt slutgiltigt omöjliggör vidare lagföring och fattades efter en bedömning av sakförhållandena i målet, vilket förhindrar ett fortsatt straffrättsligt förfarande avseende samma gärningar i den anmodade staten.

6. Punkt 5 ska inte påverka brottsoffrens rätt att inleda eller ansöka om återupptagande av ett straffrättsligt förfarande mot den misstänkte eller tilltalade i den ansökande staten, om en sådan rätt föreskrivs i denna stats nationella rätt, såvida inte den anmodade myndighetens beslut att avbryta det straffrättsliga förfarandet enligt den anmodade statens nationella rätt slutgiltigt omöjliggör vidare lagföring och fattades efter en bedömning av sakförhållandena i målet, vilket förhindrar ett fortsatt straffrättsligt förfarande avseende samma gärningar i den anmodade staten.

Artikel 22

Effekter i den anmodade staten

1. Det överförda straffrättsliga förfarandet ska regleras av den anmodade statens nationella rätt.

2. Under förutsättning att det inte strider mot den anmodade statens grundläggande rättsprinciper ska varje handling som utförs av den ansökande statens behöriga myndigheter i samband med det straffrättsliga förfarandet eller de inledande undersökningarna ha samma giltighet i den anmodade staten som om den på ett lagenligt sätt hade utförts av den anmodade statens behöriga myndigheter.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 12.1 d ska varje handling som på ett lagenligt sätt har utförs i den ansökande staten och som avbryter eller tillfälligt upphäver preskriptionstiden ha samma verkan att avbryta eller tillfälligt upphäva preskriptionstiden i den anmodade staten, förutsatt att en sådan handling skulle ha den verkan enligt den statens nationella rätt.

3. Medlemsstaterna får i sin nationella rätt föreskriva att en behörig myndighet i den anmodade staten, i fall där behörigheten grundas på artikel 3 och de agerar som anmodad stat och den misstänkte eller tilltalade befinner sig i den staten, så snart den har mottagit ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet och eventuell ytterligare information i enlighet med denna förordning, och innan beslutet att bifalla ansökan om överföring fattas, efter en bedömning får vidta nödvändiga åtgärder i enlighet med sin nationella rätt för att gripa den misstänkte eller tilltalade eller för att säkerställa att den misstänkte eller tilltalade stannar kvar på dess territorium, eller vidta andra nödvändiga provisoriska åtgärder, såsom åtgärder för frysning.

4. Beslutet att frihetsberöva den misstänkte eller tilltalade i enlighet med punkt 3 ska fattas av samma myndighet som skulle vara behörig att vidta sådana åtgärder i ett liknande inhemskt mål och ska omfattas av de skyddsåtgärder som är tillämpliga på sådana åtgärder enligt nationell rätt, inbegripet domstolsprövning och tidsfristerna för frihetsberövande före rättegång.

5. Bevisning som översänds av den ansökande myndigheten får inte avvisas i ett straffrättsligt förfarande i den anmodade staten enbart på grund av att bevisningen inhämtats i en annan medlemsstat. Bevisning som inhämtats i den ansökande staten får användas i ett straffrättsligt förfarande i den anmodade staten, under förutsättning att denna bevisnings tillåtlighet står i överensstämmelse med den anmodade statens nationella rätt, inbegripet dess grundläggande rättsprinciper. Domstolens befogenhet att fritt bedöma bevisningen ska inte påverkas av denna förordning.

6. Om ett fängelsestraff eller annan frihetsberövande åtgärd utdöms i den anmodade staten, ska den staten från den totala tid av frihetsberövande som ska avtjänas dra av alla perioder av frihetsberövande i den ansökande staten som beslutats inom ramen för det straffrättsliga förfarande som överförs. Den ansökande myndigheten ska till den anmodade myndigheten för detta ändamål översända all information om hur lång tid den misstänkte eller tilltalade har varit frihetsberövad i den ansökande staten.

7. Om ett straffrättsligt förfarande i både den ansökande och den anmodade staten endast kan inledas om anmälan lämnas in, ska en anmälan som lämnats in i den ansökande staten även ha giltighet i den anmodade staten.

8. Påföljden för brottet ska vara den som föreskrivs i den anmodade statens nationella rätt, om inte annat föreskrivs däri. Om brottet begåtts på den ansökande statens territorium, får den anmodade myndigheten i enlighet med tillämplig nationell rätt beakta maximistraffet enligt den ansökande statens nationella rätt, om detta är till den tilltalades fördel. Om behörigheten uteslutande grundas på artikel 3, ska den påföljd som utdöms i den anmodade staten inte vara strängare än maximistraffet enligt den ansökande statens nationella rätt.

Artikel 23

Information som ska lämnas av den anmodade myndigheten

Den anmodade myndigheten, eller i tillämpliga fall en annan behörig myndighet, ska förse den ansökande myndigheten med information om avbrytandet av det straffrättsliga förfarandet eller om varje beslut som fattas i slutet av det straffrättsliga förfarandet, inbegripet information om huruvida detta beslut enligt den anmodade statens nationella rätt slutgiltigt omöjliggör vidare lagföring och fattades efter en bedömning av sakförhållandena i målet, vilket förhindrar ett fortsatt straffrättsligt förfarande avseende samma gärningar i den staten. Myndigheten ska även tillhandahålla information om den slutliga verkställigheten av den påföljd som utdöms eller annan information som är av betydande värde. Den ska till den ansökande myndigheten översända en kopia av det slutliga skriftliga beslut som fattats i slutet av det straffrättsliga förfarandet.

Åtminstone de väsentliga delarna av den information och av det slutliga beslut som avses i första stycket i denna artikel ska översättas till ett i den ansökande staten officiellt språk eller till ett annat språk som godtas av den ansökande staten i enlighet med artikel 32.1 d.

KAPITEL 4

KOMMUNIKATIONSSÄTT

Artikel 24

Kommunikationssätt

1. Kommunikation enligt denna förordning, inbegripet utbyte av det ansökningsformulär och övriga formulär som återfinns i bilagorna till denna förordning, det beslut som avses i artikel 11.1 i denna förordning samt andra handlingar som avses i artikel 11.5 i denna förordning, mellan den ansökande och den anmodade myndigheten samt genom centrala myndigheter, om en medlemsstat har utsett en central myndighet i enlighet med artikel 20 i denna förordning, samt med Eurojust, ska ske i enlighet med artikel 3 i förordning (EU) 2023/2844.

2. Artikel 7.1 och 7.2 samt artiklarna 8 och 14 i förordning (EU) 2023/2844 om fastställande av regler för elektroniska underskrifter och elektroniska stämplar, elektroniska handlingars rättsliga verkan och skydd för överförd information ska tillämpas på den kommunikation som överförs genom det decentraliserade it-systemet.

3. Samråd enligt artiklarna 11.7 och 14 mellan den ansökande och den anmodade myndigheten samt genom centrala myndigheter, om en medlemsstat har utsett en central myndighet i enlighet med artikel 20, samt med Eurojust, får genomföras med hjälp av alla lämpliga kommunikationssätt, inbegripet genom det decentraliserade it-systemet.

Artikel 25

Inrättande av ett decentraliserat it-system

1. Senast den 8 januari 2027 ska kommissionen anta genomförandeakter för att inrätta det decentraliserade it-systemet i enlighet med denna förordning och ska däri ange följande:

a) Tekniska specifikationer för elektroniska kommunikationsmetoder för det decentraliserade it-systemet.

b) Tekniska specifikationer för kommunikationsprotokoll.

c) Mål för informationssäkerhet och relevanta tekniska åtgärder som säkerställer minimistandarder för informationssäkerhet och en hög nivå av cybersäkerhet för behandling och kommunikation av uppgifter inom det decentraliserade it-systemet.

d) Minimimål för tillgänglighet och eventuella därmed sammanhängande tekniska krav för de tjänster som tillhandahålls genom det decentraliserade it-systemet.

e) Standarder för digitala förfaranden enligt definitionen i artikel 3.9 i förordning (EU) 2022/850.

2. De genomförandeakter som avses i punkt 1 i denna artikel ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 31.2.

Artikel 26

Referensprogramvara

1. Kommissionen ska ansvara för skapandet, tillgängligheten, underhållet och utvecklingen av en referensprogramvara som medlemsstaterna kan välja att använda som sitt back-end-system i stället för ett nationellt it-system. Skapandet, underhållet och utvecklingen av referensprogramvaran ska finansieras genom unionens allmänna budget.

2. Eurojust ska kunna använda den referensprogramvara som avses i punkt 1.

3. Kommissionen ska tillhandahålla, underhålla och stödja referensprogramvaran utan kostnad.

4. Referensprogramvaran ska erbjuda ett gemensamt gränssnitt för kommunikation med andra nationella it-system.

Artikel 27

Kostnaderna för det decentraliserade it-systemet

1. Varje medlemsstat eller enhet som driver en auktoriserad e-Codex-åtkomstpunkt enligt definitionen i artikel 3.4 i förordning (EU) 2022/850 ska bära kostnaderna för installation, drift och underhåll av de åtkomstpunkter för det decentraliserade it-systemet för vilka de är ansvariga.

2. Varje medlemsstat eller enhet som driver en auktoriserad e-Codex-åtkomstpunkt enligt definitionen i artikel 3.4 i förordning (EU) 2022/850 ska bära kostnaderna för att upprätta och anpassa sina relevanta nationella, eller i tillämpliga fall andra, it-system, för att göra dem driftskompatibla med åtkomstpunkterna och ska stå för kostnaderna för att administrera, driva och underhålla dessa system.

3. Eurojust ska bära kostnaderna för installation, drift och underhåll av de komponenter i det decentraliserade it-systemet för vilka Eurojust är ansvarig.

4. Eurojust ska bära kostnaderna för att upprätta och anpassa sitt ärendehanteringssystem för att göra det driftskompatibelt med åtkomstpunkterna och ska bära kostnaderna för att administrera, driva och underhålla det systemet.

Artikel 28

Statistik

1. Medlemsstaterna ska regelbundet samla in omfattande statistik för att kommissionen ska kunna övervaka tillämpningen av denna förordning. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska bevara denna statistik och årligen översända den till kommissionen. Medlemsstaternas behöriga myndigheter får behandla personuppgifter som är nödvändiga för att producera denna statistik.

2. Den statistik som avses i punkt 1 ska inbegripa följande:

a) Antalet ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande, inbegripet kriterierna för ansökan om överföring, per ansökande stat.

b) Antalet bifall av respektive avslag på ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande, inbegripet skälen för avslag, per anmodad stat.

c) Hur lång tid det tagit för den anmodade staten att översända information om beslut att bifalla eller avslå ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande.

3. Den statistik som avses i punkt 1 ska även, om den finns tillgänglig på central nivå i den berörda medlemsstaten, inbegripa följande:

a) Antalet utredningar och åtal som inte drivits vidare sedan ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande bifallits.

b) Antalet fall där rättsmedel har använts mot beslut om att bifalla ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande, med angivande av huruvida varje fall har inletts av en misstänkt, en tilltalad eller ett brottsoffer, samt antalet beslut där överklagandet har varit framgångsrikt.

c) Fyra år från dagen för ikraftträdandet av de genomförandeakter som avses i artikel 25.1, de kostnader som uppkommit enligt artikel 27.2.

4. Den referensprogramvara som avses i artikel 26 och, om de är utrustade för detta, de nationella back-end-systemen ska programmatiskt samla in de uppgifter som avses i punkt 2 i den här artikeln och årligen översända dem till kommissionen.

5. Den statistik som avses i punkterna 2 och 3 ska översändas från och med den 1 februari 2028.

6. Den statistik som avses i punkt 2 i denna artikel ska samlas in via det decentraliserade it-system som inrättats i enlighet med artikel 25 inom två år från dagen för ikraftträdandet av de genomförandeakter som avses i den artikeln. Så länge som det decentraliserade it-systemet inte är operativt och den statistik som avses i punkt 2 i den här artikeln därför inte samlas in automatiskt, ska denna statistik endast översändas om den finns tillgänglig på central nivå i den berörda medlemsstaten.

Artikel 29

Ändringar av ansökningsformuläret och övriga formulär

Kommissionen ges befogenhet att i enlighet med artikel 30 anta delegerade akter för att ändra bilagorna genom att uppdatera eller göra tekniska ändringar i ansökningsformuläret och övriga formulär. Sådana ändringar ska vara förenliga med denna förordning och ska inte påverka den.

Artikel 30

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 29 ges till kommissionen tills vidare från och med den 1 februari 2027.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 29 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artikel 29 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 31

Kommittéförfarande

1. Vid tillämpning av artikel 25 i denna förordning ska kommissionen biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 32

Anmälan

1. Senast den 1 februari 2027 ska varje medlemsstat till kommissionen anmäla följande:

a) De myndigheter som i enlighet med sin nationella rätt är behöriga att i enlighet med artikel 2.3 utfärda eller godkänna ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande samt de myndigheter som är behöriga att i enlighet med artikel 2.4 fatta beslut om sådana ansökningar.

b) Information om övriga myndigheter som avses i artikel 2.4 andra stycket, om medlemsstaten utnyttjar den möjlighet som föreskrivs i det stycket.

c) Information om den eller de utsedda centrala myndigheterna, om medlemsstaten utnyttjar den möjlighet som föreskrivs i artikel 20.

d) De språk som godtas för ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande, för information som lämnas till stöd för sådana ansökningar samt för eventuell kommunikation mellan myndigheter när den agerar i egenskap av ansökande och anmodad stat.

2. Varje medlemsstat ska underrätta kommissionen om eventuella uppdateringar av den information som anmälts enligt punkt 1.

Kommissionen ska säkerställa att den information som mottas enligt punkt 1 är uppdaterad och offentliggörs på den del av webbplatsen för det europeiska rättsliga nätverket där det råder oinskränkt tillträde.

Artikel 33

Förhållande till internationella avtal och överenskommelser

1. Utan att det påverkar deras tillämpning mellan medlemsstater och tredjeländer ersätter denna förordning, inom ramen för sitt tillämpningsområde, från och med den 1 februari 2027 motsvarande bestämmelser i den europeiska konventionen av den 15 maj 1972 om överförande av lagföring i brottmål och den europeiska konventionen av den 20 april 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål, vilka är tillämpliga mellan de medlemsstater som är bundna av denna förordning.

2. Utöver denna förordning får medlemsstaterna ingå eller även fortsättningsvis tillämpa bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser med andra medlemsstater efter den 7 januari 2025 endast i den mån som sådana avtal eller överenskommelser gör det möjligt att ytterligare stärka syftena med denna förordning och bidrar till att förenkla eller ytterligare underlätta förfarandena för överföring av ett straffrättsligt förfarande och under förutsättning att de skyddsnivåer som anges i denna förordning respekteras.

3. Medlemsstaterna ska senast den 1 februari 2027 informera rådet och kommissionen om vilka avtal eller överenskommelser enligt punkt 2 som de har för avsikt att fortsätta att tillämpa. Medlemsstaterna ska också inom tre månader efter det att de har undertecknat nya avtal eller överenskommelser enligt punkt 2 informera kommissionen om detta.

Artikel 34

Rapportering

Senast den 1 februari 2033 ska kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet samt Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om tillämpningen av denna förordning som stöder sig på den information som medlemsstaterna lämnat i enlighet med artikel 28.1 och som sammanställts av kommissionen.

Artikel 35

Övergångsbestämmelser

Denna förordning ska tillämpas på ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande som översänds från och med den 1 februari 2027. Ansökningar om överföring av ett straffrättsligt förfarande som mottagits före den 1 februari 2027 ska fortsätta att regleras av befintliga instrument som rör överföring av straffrättsliga förfaranden.

Till dess att artikel 24 blir tillämplig enligt artikel 36 tredje stycket ska kommunikationen i enlighet med denna förordning mellan ansökande och anmodade myndigheter samt, i tillämpliga fall, genom centrala myndigheter, samt med Eurojust, ske på andra lämpliga sätt och med beaktande av behovet av ett snabbt, säkert och tillförlitligt informationsutbyte.

Artikel 36

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 februari 2027.

Artikel 24 ska dock tillämpas från och med den första dagen i den månad som följer på perioden på två år från dagen för ikraftträdandet av de genomförandeakter som avses i artikel 25.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Strasbourg den 27 november 2024.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	BÓKA J.
Ordförande	*Ordförande*

BILAGA I

ANSÖKNINGSFORMULÄR FÖR ÖVERFÖRING AV ETT STRAFFRÄTTSLIGT FÖRFARANDE

i enlighet med artikel 8.1 i förordning (EU) 2024/3011

Syftet med detta ansökningsformulär:
☐ Samråd om eventuell överföring av ett straffrättsligt förfarande
☐ Ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

AVSNITT A: Berörda myndigheter
Ansökande stat:
……
Ansökande myndighet:
……
Anmodad stat:
……
Anmodad myndighet:
……
Myndighet i den anmodade staten med vilken samråd har ägt rum före denna ansökan (i förekommande fall):
……

SECTION B: Identity of the suspect or accused person

1. Identification of the suspect or accused person

☐ The suspect or accused person is not yet identified

☐ The suspect or accused person is identified

If the suspect or accused person has already been identified:

State all information, as far as known, regarding the identity of the suspect or accused person. If more than one person is concerned, please provide the information for each person[1].

(i) For natural person(s):

Last name: .....

First name(s): .....

Other relevant name(s), if applicable: .....

Aliases, if applicable: .....

Sex: .....

Nationality: .....

Identity number or social security number, if available: .....

Type and number of the identity document(s) (e.g. ID card, passport), if available:

.....

Date of birth: .....

Place of birth: .....

Residence and/or known address (if address is not known, state the last known address):

.....

Workplace (including contact details):

Other contact details (email, phone No): .....

Language(s) which the person understands: .....

Other relevant information: .....

Please describe the current position of the person concerned as regards the proceedings:

☐ Suspect

☐ Accused person

☐ The suspect or accused person has been made aware by the competent authorities that that person is suspected or accused of having committed a criminal offence.

☐ The suspect or accused person has not been made aware by the competent authorities that that person is suspected or accused of having committed a criminal offence.

☐ An indictment has been issued against the suspect or accused person in the relevant criminal proceedings.

☐ The suspect or accused person has been deprived of personal liberty for the purpose of the relevant criminal proceedings for the following period: from …… to …… (format: dd-mm-yyyy).

[1] A drop-down menu allowing different entries for each of the suspects/accused persons could be envisaged in the electronic request form.

ii) För juridiska personer:

Namn: .....
Form av juridisk person: .....
Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):
.....
Adress för registrerat säte/kontor: .....
Registreringsnummer: .....
Den juridiska personens adress: .....
Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer): .....
Namn på den juridiska personens företrädare: .....
Annan relevant information: .....
Beskriv den berörda juridiska personens aktuella ställning i förfarandet:

☐ Misstänkt.

☐ Tilltalad.

☐ Den berörda juridiska personen har av de behöriga myndigheterna underrättats om att den är misstänkt eller tilltalad för att ha begått ett brott.

☐ Den berörda juridiska personen har inte av de behöriga myndigheterna underrättats om att den är misstänkt eller tilltalad för att ha begått ett brott.

☐ Åtal har väckts mot den berörda juridiska personen i det relevanta straffrättsliga förfarandet.

2. Den misstänktes/de misstänktas eller den/de tilltalades yttrande:

☐ Den misstänkte eller tilltalade har föreslagit en överföring av det straffrättsliga förfarandet.

☐ Den misstänkte eller tilltalade har informerats om avsikten att utfärda en ansökan om överföring.

☐ Den misstänkte eller tilltalade har inte informerats om avsikten att utfärda en ansökan om överföring/den misstänktes eller tilltalades yttrande har inte inhämtats av följande skäl:

- ☐ Det skulle ha undergrävt utredningssekretessen eller på annat sätt påverkat utredningen negativt.
- ☐ Personen har trots rimliga ansträngningar inte kunnat lokaliseras eller nås.

☐ Den misstänkte eller tilltalade har yttrat sig om avsikten att utfärda en ansökan om överföring. Yttrandet är bifogas denna ansökan. Se bilagan:

.....
.....

☐ Den misstänkte eller tilltalade har inte yttrat sig om avsikten att utfärda en ansökan om överföring.

AVSNITT C: Brottsoffrets/brottsoffrens[2] identitet

1. Redogör för all känd information om brottsoffrets identitet. Om mer än en person avses, ange uppgifter om var och en av dessa.

i) För fysiska personer:

Efternamn: .....
Förnamn: .....
Kön: .....
Nationalitet: .....
Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....
Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:
.....
Födelsedatum: .....
Födelseort: .....
Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):
.....
Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer): .....
Språk som förstås av den berörda personen: .....
Annan relevant information: .....

ii) För juridiska personer:

Namn: .....
Form av juridisk person: .....
Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):
.....
Adress för registrerat säte/kontor: .....
Registreringsnummer: .....
Den juridiska personens adress: .....
Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer): .....
Namn på den juridiska personens företrädare: .....
Annan relevant information: .....

2. Brottsoffrets/brottsoffrens yttrande:

☐ Ett eller flera brottsoffer har föreslagit en överföring av det straffrättsliga förfarandet.

☐ Ett eller flera brottsoffer som är bosatta eller etablerade i den ansökande staten och som erhåller information om det straffrättsliga förfarandet i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2012/29/EU eller, om det rör sig om en juridisk person, som erhåller sådan information i enlighet med nationell rätt, har informerats om avsikten att utfärda en ansökan om överföring.

☐ Ett eller flera brottsoffer som är bosatta eller etablerade i den ansökande staten och som erhåller information om det straffrättsliga förfarandet i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2012/29/EU eller, om det rör sig om en juridisk person, som erhåller sådan information i enlighet med nationell rätt, har inte informerats om avsikten att utfärda en ansökan om överföring eftersom det skulle ha undergrävt utredningssekretessen eller på annat sätt påverkat utredningen negativt.

☐ Ett eller flera brottsoffer har yttrat sig om avsikten att utfärda en ansökan om överföring. Yttrandet är bifogas denna ansökan. Se bilagan.

.....
.....

☐ Inget av brottsoffren har yttrat sig om avsikten att utfärda en ansökan om överföring.

[2] En rullgardinsmeny kan övervägas om fler än ett brottsoffer berörs.

AVSNITT D: Sammanfattning av sakförhållandena och brottsrubricering

1. Beskrivning av den gärning som ligger till grund för det eller de brott som ansökan gäller samt en sammanfattning av de bakomliggande sakförhållandena:

.....

.....

2. Nuvarande skede i förfarandet:

☐ Utredning/åtal.

☐ Rättegång.

2.1 Ange närmare uppgifter om den aktuella statusen för utredningen/åtalet eller rättegången:

.....

.....

3. Brottstyp och brottsrubricering som denna ansökan gäller, inbegripet information om maximistraffet för det aktuella brottet/de aktuella brotten och relevanta lagbestämmelser om påföljder:

.....

.....

4. Information om varje åtgärd som avbryter eller tillfälligt upphäver preskriptionstiden för det eller de brott för vilket eller vilka ansökan görs:

.....

.....

AVSNITT E: Information om förfarandet i den ansökande staten

1. Alla utredningsåtgärder eller andra processuella åtgärder som vidtagits av den ansökande staten (beskriv):

i) Åtgärder för att förhindra att den misstänkte eller tilltalade avviker eller andra förebyggande åtgärder:

.....

.....

ii) Åtgärder för frysning:

.....

.....

iii) Utredningsåtgärder:

.....

.....

2. Information om inhämtad bevisning:

Följande material och handlingar har inhämtats under det straffrättsliga förfarandet i den ansökande staten (beskriv):

.....

.....

AVSNITT F: Skäl för ansökan

1. Skäl för ansökan, inbegripet en motivering av varför överföringen är nödvändig och lämplig, och en bedömning av överföringens effekt på misstänktas eller tilltalades samt brottsoffers rättigheter:

.....

.....

.....

.....

2. Kriterier för ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande:

☐ Brottet har helt eller delvis begåtts på den anmodade statens territorium, eller merparten av de effekter av brottet eller en betydande del av den skada som utgör en del av brottsrekvisiten har uppstått på den anmodade statens territorium.

☐ En eller flera misstänkta eller tilltalade är medborgare eller bosatta i den anmodade staten.

☐ En eller flera misstänkta eller tilltalade uppehåller sig i den anmodade staten och denna stat vägrar att överlämna dessa personer till den ansökande staten på grundval av i) artikel 4.2 i rambeslut 2002/584/RIF, ii) artikel 4.3 i rambeslut 2002/584/RIF, om vägran inte grundar sig på att personen omfattas av ett slutligt avgörande för samma gärningar som hindrar senare lagföring, eller iii) artikel 4.7 i rambeslut 2002/584/RIF.

☐ En eller flera misstänkta eller tilltalade som är föremål för en europeisk arresteringsorder uppehåller sig i den anmodade staten och den staten vägrar att överlämna dessa personer, om den finner att det i undantagsfall, på grundval av precisa och objektiva uppgifter, finns grundad anledning att anta att ett överlämnande, mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i ärendet, skulle innebära ett uppenbart åsidosättande av en relevant grundläggande rättighet som stadfästs i artikel 6 fördraget om Europeiska unionen samt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

☐ Merparten av den bevisning som är relevant för utredningen finns i, eller majoriteten av de relevanta vittnena är bosatta i, den anmodade staten.

☐ Straffrättsliga förfaranden pågår i den anmodade staten mot den misstänkte eller tilltalade avseende samma, delvis samma eller andra sakförhållanden.

☐ Straffrättsliga förfaranden pågår i den anmodade staten mot andra personer avseende samma, delvis samma eller därmed relaterade sakförhållanden.

☐ En eller flera misstänkta eller tilltalade avtjänar eller ska avtjäna ett straff som inbegriper frihetsberövande i den anmodade staten.

☐ Verkställighet av påföljden i den anmodade staten förbättrar troligtvis utsikterna för social återanpassning av den dömde eller det föreligger andra skäl till varför verkställighet av påföljden i den anmodade staten vore lämpligare.

☐ Ett eller flera brottsoffer är medborgare eller bosatta i den anmodade staten.

☐ Medlemsstaternas behöriga myndigheter har i enlighet med rambeslut 2009/948/RIF eller på annat sätt nått samförstånd om att de straffrättsliga förfarandena ska koncentreras till en medlemsstat.

☐ Andra skäl (ange vilka):

.....

.....

AVSNITT G: Ytterligare information och andra ansökningar (om tillämpligt)
1. Ange i förekommande fall om en europeisk arresteringsorder, europeisk utredningsorder eller annan ansökan om bistånd tidigare har utfärdats: .....
.....
2. Övrig information, i förekommande fall: .....
.....
.....
3. Ange eventuella särskilda villkor för behandling av de översända personuppgifterna som den anmodade myndigheten måste uppfylla (artikel 9.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680[3]):
.....
.....
.....
4. Förteckning över bilagor: .....
.....
.....

AVSNITT H: Närmare uppgifter om den myndighet som har utfärdat ansökan och, i förekommande fall, den utsedda centrala myndigheten
1. Namnet på den myndighet som har utfärdat ansökan:.....
Myndighetens företrädare/kontaktperson:.....
Ärendenummer:.....
Adress:.....
Tfn: (landskod) (riktnummer).....
E-post: .....
Möjliga språk för kontakter med den ansökande myndigheten:
.....
2. Kontaktuppgifter, om andra än ovan, till den eller de personer som kan kontaktas för kompletterande information eller för de praktiska arrangemangen för överföring av bevisning:
Namn/Titel/Organisation:.....
Adress:.....
E-post: .....
Tfn: .....
3. Central myndighet, i förekommande fall
Namn/Titel/Organisation:.....
Adress:.....
E-post: .....
Tfn: .....
4. Möjliga språk för kontakter med den centrala myndigheten:
.....
Elektronisk signatur:[4]

[3] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

[4] I enlighet med artikel 7 i förordning (EU) 2023/2844.

AVSNITT I: Närmare uppgifter om den rättsliga myndighet i den ansökande staten som har godkänt ansökan (i förekommande fall)
1. Den godkännande myndighetens namn: .....
Myndighetens företrädare/kontaktperson: .....
Ärendenummer: .....
Adress: .....
Tfn: (landskod) (riktnummer) .....
E-post: .....
Möjliga språk för kontakter med den godkännande myndigheten:
.....
2. Ange om den huvudsakliga kontaktpunkten för den anmodade staten bör vara
☐ den ansökande myndigheten
☐ den godkännande myndigheten
Elektronisk signatur:

BILAGA II

Formulär som avses i artikel 6.5 i förordning (EU) 2024/3011

Syftet med detta formulär är att begära er hjälp med att tillhandhålla den misstänkte/tilltalade information och inhämta ett yttrande från den misstänkte/tilltalade om avsikten att utfärda en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande. Vänligen återlämna del B i detta formulär när det fyllts i

Del A

I. Behöriga myndigheter

Ansökande stat:

.....

Ansökande myndighet:

.....

Målnummer i den ansökande staten:

.....

Anmodad stat:

.....

Anmodad myndighet:

.....

Information om ett motsvarande/parallellt straffrättsligt förfarande i den anmodade staten, om sådan finns:

.....

Myndighet i den anmodade staten med vilken samråd har ägt rum före mottagandet av denna begäran om hjälp (i förekommande fall):

.....

II. Den misstänktes/de misstänktas eller den/de tilltalades identitet

i) För fysiska personer:

Efternamn: .....

Förnamn: .....

Andra relevanta namn (i förekommande fall): .....

Alias (i förekommande fall): .....

Kön: .....

Nationalitet: .....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort: .....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Arbetsplats (inklusive kontaktuppgifter), om sådan finns: .....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns: .....

Annan relevant information, om sådan finns: .....

ii) För juridiska ombud (i förekommande fall, om det anses nödvändigt på grund av den misstänktes eller tilltalades ålder eller fysiska eller psykiska tillstånd):

Efternamn: .....

Förnamn: .....

Andra relevanta namn (i förekommande fall): .....

Nationalitet: .....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort: .....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns: .....

Annan relevant information, om sådan finns: .....

iii) För juridiska personer:

Namn: .....

Form av juridisk person: .....

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Adress för registrerat säte/kontor:

.....

Registreringsnummer: .....

Den juridiska personens adress:

.....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns:

.....

Namn på den juridiska personens företrädare:

.....

Annan relevant information, om sådan finns:

.....

Elektronisk signatur:

Del B

Formulär för tillhandahållande av information till den misstänkte/tilltalade och inhämtande av yttrande från den misstänkte/tilltalade om avsikten att utfärda en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande[1]

A) **Information som ska tillhandahållas den misstänkte/tilltalade** (ska fyllas i av den ansökande myndigheten)

Den …….. [ansökande myndighet] i ……. [ansökande stat][2] informerar härmed dig, ……. [misstänkt/tilltalad], om avsikten att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarande som inletts mot dig med referensnummer …….. till …… [anmodad stat], i enlighet med artikel 6 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3011 om överföring av straffrättsliga förfaranden.

Information om det straffrättsliga förfarande som ska överföras

Beskrivning av den gärning och de sakförhållanden som ligger till grund för det eller de brott för vilket eller vilka det finns planer på att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet samt brottsrubriceringen:

……
……
……
……
……

---

1 Ska tillhandahållas den misstänkte/tilltalade på ett språk som denne förstår.

2 En rullgardinsmeny som möjliggör val av relevant medlemsstat kan övervägas i det elektroniska formuläret.

B) Yttrande från den misstänkte/tilltalade om avsikten att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet (ska fyllas i av den anmodade myndigheten)

1. Du ges härmed möjlighet att, om du så önskar, yttra dig om att …….. [ansökande myndighet] i …… [ansökande stat][3] avser att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarande som inletts mot dig till …… [anmodad stat][4].

Min inställning till överföringen av det straffrättsliga förfarandet är

☐ **positiv**

☐ **negativ**

Lägg till skäl, om du så önskar:

……
……

2. I tillämpliga fall: Informationen om avsikten att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet och den misstänktes/tilltalades yttrande kan också lämnas muntligen och registreras i enlighet med dokumentationsförfarandet enligt den anmodade statens nationella rätt.

☐ Den misstänkte/tilltalade har lämnat sitt yttrande muntligen. Utskriften av upptagningen bifogas och skickas till den ansökande myndigheten tillsammans med detta formulär.

Ditt yttrande kommer att beaktas av … (den ansökande myndigheten) när den fattar beslut om huruvida den ska ansöka om överföring av det straffrättsliga förfarandet.

Den misstänktes/tilltalades underskrift:

Den anmodade myndighetens underskrift:

---

[3] En rullgardinsmeny som möjliggör val av relevant medlemsstat kan övervägas i det elektroniska formuläret.

[4] Som ovan.

BILAGA III

Formulär som avses i artikel 6.7 i förordning (EU) 2024/3011

Syftet med detta formulär är att begära er hjälp med att tillhandahålla den misstänkte/tilltalade information om utfärdandet av ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

I. Behöriga myndigheter

Ansökande stat:

.....

Ansökande myndighet:

.....

Målnummer i den ansökande staten:

.....

Anmodad stat:

.....

Anmodad myndighet:

.....

Information om ett motsvarande/parallellt straffrättsligt förfarande i den anmodade staten, om sådan finns:

.....

Myndighet i den anmodade staten med vilken samråd har ägt rum före mottagandet av denna begäran om hjälp (i förekommande fall):

.....

II. Den misstänktes/de misstänktas eller den/de tilltalades identitet

i) För fysiska personer:

Efternamn: .....

Förnamn: .....

Andra relevanta namn (i förekommande fall): .....

Alias (i förekommande fall): .....

Kön: .....

Nationalitet: .....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort: .....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Arbetsplats (inklusive kontaktuppgifter), om sådan finns: .....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns: .....

Annan relevant information, om sådan finns: .....

ii) För juridiska ombud (i förekommande fall, om det anses nödvändigt på grund av den misstänktes eller tilltalades ålder eller fysiska eller psykiska tillstånd):

Efternamn: .....

Förnamn: .....

Andra relevanta namn (i förekommande fall): .....

Nationalitet: .....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort: .....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns: .....

Annan relevant information, om sådan finns: .....

iii) För juridiska personer:

Namn: .....

Form av juridisk person: .....

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Adress för registrerat säte/kontor:

.....

Registreringsnummer: .....

Den juridiska personens adress:

.....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns:

.....

Namn på den juridiska personens företrädare:

.....

Annan relevant information, om sådan finns:

.....

Elektronisk signatur:

Del B

Formulär för tillhandahållande av information till den misstänkte/tilltalade om utfärdandet av en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande[1]

Information som ska tillhandahållas den misstänkte/tilltalade (ska fyllas i av den ansökande myndigheten)

I enlighet med artikel 6.7 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3011 om överföring av straffrättsliga förfaranden informerar härmed …….. [ansökande myndighet] i ……. [ansökande stat][2] dig, ……. [misstänkt/tilltalad], om att en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarande som inletts mot dig med referensnummer …… till ……. [anmodad stat][3] utfärdades den …… [datum].

Information om det straffrättsliga förfarande som ska överföras

Beskrivning av den gärning och de sakförhållanden som ligger till grund för det eller de brott för vilket eller vilka det finns planer på att utfärda en ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet samt brottsrubriceringen:

……
……
……
……
……

[1] Ska tillhandahållas den misstänkte/tilltalade på ett språk som denne förstår.

[2] En rullgardinsmeny som möjliggör val av relevant medlemsstat kan övervägas i det elektroniska formuläret.

[3] Som ovan.

BILAGA IV

Formulär som avses i artikel 15.2 och 15.4 i förordning (EU) 2024/3011

Syftet med detta formulär är att begära er hjälp med att tillhandahålla den misstänkte/tilltalade information efter det att ett beslut har fattats om ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

Del A

I. Behöriga myndigheter

Ansökande stat:

.....

Ansökande myndighet:

.....

Målnummer i den ansökande staten:

.....

Anmodad stat:

.....

Anmodad myndighet:

.....

Målnummer i den anmodade staten, om sådant finns:

.....

II. Den misstänktes/de misstänktas eller den/de tilltalades identitet

i) För fysiska personer:

Efternamn:.....

Förnamn:.....

Andra relevanta namn (i förekommande fall):.....

Alias (i förekommande fall):.....

Kön:.....

Nationalitet:.....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort:.....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Arbetsplats (inklusive kontaktuppgifter), om sådan finns: .....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns:.....

Annan relevant information, om sådan finns: .....

ii) För juridiska personer:

Namn:.....

Form av juridisk person: .....

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Adress för registrerat säte/kontor:

.....

Registreringsnummer:.....

Den juridiska personens adress:

.....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns:

.....

Namn på den juridiska personens företrädare:

.....

Annan relevant information, om sådan finns:

.....

Elektronisk signatur:

Del B

Formulär för tillhandahållande av information till den misstänkte/tilltalade efter det att ett beslut har fattats om ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande[1]

En ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarande som inletts mot dig ……. [misstänkt/tilltalad] med referensnummer …… till …… [anmodad stat][2] utfärdades den …… [datum] av ……. [ansökande myndighet] i …… [ansökande stat].

1. Information om det straffrättsliga förfarande som ska överföras

Beskrivning av den gärning och de sakförhållanden som ligger till grund för det eller de brott för vilket eller vilka ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet utfärdats samt brottsrubriceringen:

.....

.....

2. Information om bifall av/avslag på ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

Du informeras härmed om att …….. [anmodad myndighet] i …… [anmodad stat][3] den …….. [datum] i enlighet med artikel 11.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3011 om överföring av straffrättsliga förfaranden

☐ **biföll** ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet genom det motiverade beslut som bifogas detta formulär,

☐ **avslog** ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet.

Du informeras härmed även om att du, om ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet bifalls, har rätt till ett effektivt rättsmedel i …….. [anmodad stat][4] mot det beslutet. Du kan utöva denna rätt inom …… [antal] dagar från det att du har mottagit det motiverade beslut om att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet som bifogas detta formulär, genom att göra anspråk på ett rättsmedel hos …….. [behörig myndighet i den anmodade staten].

Närmare uppgifter om den behöriga myndighet i den anmodade staten hos vilken du kan göra anspråk på ett rättsmedel för att överklaga beslutet om att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet, i förekommande fall:

Myndighetens namn:.....

Ärendenummer: .....

Adress: .....

Tfn: (landskod) (riktnummer) .....

E-post: .....

---

1 Ska tillhandahållas den misstänkte/tilltalade på ett språk som denne förstår.

2 En rullgardinsmeny som möjliggör val av relevant medlemsstat kan övervägas i det elektroniska formuläret.

3 Som ovan.

4 Som ovan.

BILAGA V

Formulär som avses i artikel 16.2 i förordning (EU) 2024/3011

Syftet med detta formulär är att begära er hjälp med att tillhandahålla brottsoffret/brottsoffren information efter det att ett beslut har fattats om ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

Del A

I. Behöriga myndigheter

Ansökande stat:

.....

Ansökande myndighet:

.....

Målnummer i den ansökande staten:

.....

Anmodad stat:

.....

Anmodad myndighet:

.....

Målnummer i den anmodade staten, om sådant finns:

.....

II. Brottsoffrets/brottsoffrens identitet

i) För fysiska personer:

Efternamn:.....

Förnamn: .....

Andra relevanta namn (i förekommande fall):.....

Alias (i förekommande fall):.....

Kön:.....

Nationalitet:.....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort:.....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Arbetsplats (inklusive kontaktuppgifter), om sådan finns: .....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns:.....

Annan relevant information, om sådan finns:.....

ii) För juridiska personer:

Namn:.....

Form av juridisk person: .....

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Adress för registrerat säte/kontor:

.....

Registreringsnummer:.....

Den juridiska personens adress:

.....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns:

.....

Namn på den juridiska personens företrädare:

.....

Annan relevant information, om sådan finns:

.....

Elektronisk signatur:

Del B

Formulär för tillhandahållande av information till brottsoffret/brottsoffren efter det att ett beslut har fattats om ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande[1]

En ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet mot …… [misstänkt/tilltalad] med referensnummer …… till …… [anmodad stat][2] utfärdades den …… [datum] av ……. [ansökande myndighet] i …… [ansökande stat].

1. Information om det straffrättsliga förfarande som ska överföras

Beskrivning av den gärning och de sakförhållanden som ligger till grund för det eller de brott för vilket eller vilka ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet utfärdats samt brottsrubriceringen:

.....

.....

2. Information om bifall av/avslag på ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

Du informeras härmed om att …….. [anmodad myndighet] i ……. [anmodad stat][3] den …….. [datum] i enlighet med artikel 11.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3011 om överföring av straffrättsliga förfaranden

☐ **biföll** ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet genom det motiverade beslut som bifogas detta formulär,

☐ **avslog** ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet.

Du informeras härmed även om att du, om ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet bifalls, har rätt till ett effektivt rättsmedel i …….. [anmodad stat][4] mot det beslutet. Du kan utöva denna rätt inom …… [antal] dagar från det att du har mottagit det motiverade beslut om att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet som bifogas detta formulär, genom att göra anspråk på ett rättsmedel hos …….. [behörig myndighet i den anmodade staten].

Närmare uppgifter om den behöriga myndighet i den anmodade staten hos vilken du kan göra anspråk på ett rättsmedel för att överklaga beslutet om att bifalla ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarandet, i förekommande fall:

Myndighetens namn:.....

Ärendenummer: .....

Adress: .....

Tfn: (landskod) (riktnummer) .....

E-post: .....

---

1 Ska tillhandahållas brottsoffret/brottsoffren på ett språk som denne/de förstår.

2 En rullgardinsmeny som möjliggör val av relevant medlemsstat kan övervägas i det elektroniska formuläret.

3 Som ovan.

4 Som ovan.

BILAGA VI

Formulär som avses i artikel 10.3 i förordning (EU) 2024/3011

Syftet med detta formulär är att begära er hjälp med att tillhandahålla den misstänkte/tilltalade information om återkallelsen av en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande

Del A

I. Behöriga myndigheter

Ansökande stat:

.....

Ansökande myndighet:

.....

Målnummer i den ansökande staten:

.....

Anmodad stat:

.....

Anmodad myndighet:

.....

Information om ett motsvarande/parallellt straffrättsligt förfarande i den anmodade staten, om sådan finns:

.....

Myndighet i den anmodade staten med vilken samråd i förekommande fall har ägt rum före mottagandet av denna begäran om hjälp:

.....

II. Den misstänktes/de misstänktas eller den/de tilltalades identitet

i) För fysiska personer:

Efternamn:.....

Förnamn: .....

Andra relevanta namn (i förekommande fall):.....

Alias (i förekommande fall):.....

Kön:.....

Nationalitet:.....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort:.....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Arbetsplats (inklusive kontaktuppgifter), om sådan finns: .....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns:.....

Annan relevant information, om sådan finns: .....

ii) För juridiska ombud (i förekommande fall, om det anses nödvändigt på grund av den misstänktes eller tilltalades ålder eller fysiska eller psykiska tillstånd):

Efternamn:.....

Förnamn: .....

Andra relevanta namn (i förekommande fall):.....

Nationalitet:.....

Id-nummer eller socialförsäkringsnummer, om sådant finns: .....

Typ av identitetshandling(ar) som personen innehar (t.ex. identitetskort eller pass) och nummer, om sådana finns:

.....

Födelsedatum: .....

Födelseort:.....

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns: .....

Språk som förstås av den berörda personen, om sådan information finns:.....

Annan relevant information, om sådan finns: .....

iii) För juridiska personer:

Namn: .....

Form av juridisk person: .....

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Adress för registrerat säte/kontor:

.....

Registreringsnummer:.....

Den juridiska personens adress:

.....

Andra kontaktuppgifter (e-post, telefonnummer), om sådana finns:

.....

Namn på den juridiska personens företrädare:

.....

Annan relevant information, om sådan finns:

.....

Elektronisk signatur:

Del B

Formulär för tillhandahållande av information till den misstänkte/tilltalade om återkallelsen av en ansökan om överföring av ett straffrättsligt förfarande[1]

Information som ska tillhandahållas den misstänkte/tilltalade (ska fyllas i av den ansökande myndigheten)

…….. [ansökande myndighet] i …….. [ansökande stat][2] informerar härmed dig, …… [misstänkt/tilltalad], om att ansökan om överföring av det straffrättsliga förfarande som inletts mot dig med referensnummer …… till …… [anmodad stat][3], utfärdad den …… [datum], återkallats i enlighet med artikel 10 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2024/3011 om överföring av straffrättsliga förfaranden.

Information om det relevanta straffrättsliga förfarandet

Beskrivning av den gärning och de sakförhållanden som ligger till grund för det eller de brott för vilket eller vilka det straffrättsliga förfarandet har inletts mot dig samt brottsrubriceringen:

……
……
……
……
……

1 Ska tillhandahållas den misstänkte/tilltalade på ett språk som denne förstår.

2 En rullgardinsmeny som möjliggör val av relevant medlemsstat kan övervägas i det elektroniska formuläret.

3 Som ovan.